

Boldogházi HÍREK

*Jászboldogháza Község
időszaki lapja*

**POLGÁRMESTERI
HIVATAL**

5144 Jászboldogháza
Rákóczi u. 27.

Tel.: 06 (57) 460-023
faluuj sag@jaszboldoghaza.hu
www.jaszboldoghaza.hu

2012. OKTÓBER

13. ÉVFOLYAM

5. SZÁM

250 Ft

„Nem múlnak ők el, kik szívünkben élnek, hiába szállnak árnyak, álmok, évek.”

Juhász Gyula

A TARTALOMBÓL

Polgármesteri tájékoztató
Tápiói-búcsú
Osztálytalálkozó

2. old.
5. old.
12. old.

Régen volt
Legrégbbi vallási emlékünk
Sportbál

19. old
22-23. old
25. old

Polgármesteri tájékoztató

Folyamatban lévő fejlesztések, beruházások

- ♦ Október hónapban megkezdődött a Strandfürdő területén a kemping kialakítása és a homokos strandfocipálya építése. A beruházás két Leader pályázat támogatásával valósulhat meg, összesen több mint nettó 17 millió Ft értékben. Ennek keretében a strand területén egy kerítéssel elválasztott kempinget alakítunk ki, szociális épülettel, mely tartalmazza az előírások szerinti mosdó, Wc, melegítőkonyha helyiségeket. A beruházás megvalósulásával lehetőség nyílik hivatalos kemping üzemeltetéséhez a szükséges engedélyek beszerzését követően.
- ♦ A strand szolgáltatásainak körét színesíti a focipálya megépítése, mely 28x36 méter nagyságú homokos focipálya lesz az aktív kikapcsolódás és sportolási lehetőség biztosítására.
- ♦ A közeljövőben induló hulladéklerakó- rekultivációhoz kapcsolva tervezzük megvalósítani a strand területére tervezett közel fél hektáros tó kialakítását is. Ennek kulturált környezeti kialakítására, pihenőövezet létrehozására és kalandpark építésére a Jászboldogházi Ifjúsági Egyesülettel együttműködve szeretnénk pályázati támogatást kapni. A benyújtott pályázat elbírálása 2-3 hónapon belül várható.
- ♦ A Regio-Kom Térségi Kommunális Szolgáltató Kft. beruházásában valósul meg 31 település hulladéklerakójának rekultivációja, melynek során Jászboldogházán is tömörítésre, szigetelésre és letakarásra kerül a 12 éve bezárt hulladéklerakó tartalma. A beruházás természetesen a jogszabályi előírásoknak megfelelően a talaj, a táj és a vízvédelmi szabályok figyelembevételével valósulhat meg.
- ♦ Nagy örömmel számolhatok be róla, hogy az óvodánk felújításához is pályázati támogatást nyertünk a Belügyminisztériumtól. Ezt az oktatási társulásunkban Jászsószentgyörggyel közös beruházásként valósíthatjuk meg. A beruházás összege kb. 8 millió Ft lesz, melyből 25 % önerőt kell vállalnunk. Ennek során megvalósulhat az épület hőszigetelése, nyílászáróinak cseréje, továbbá az elavult vizesblokkok felújítása is. A szükséges előkészítési folyamatok miatt a kivitelezésre a tavasszal kerülhet sor. Az épület komfortosabbá tétele és a hőérzet javítása mellett fontos szempont volt, hogy a beruházás megtérüléséhez hozzájárul a fűtési költségek csökkenése.
- ♦ Október 8-án került sor a Tápió- híd (már az egyetlen, de régi nevén Bábosik híd) avatására. E napon volt éppen 4 éve annak, hogy a Tápió-híd szerkezete meghajlott a rajta közlekedő kombájn súlya alatt. Hosszas szervező munka, lakosok, vállalkozók és az Önkormányzat összefogásával idén nyáron megépült az új híd. A híd szentelésére Csergő Ervin plébánosunk jóvoltából épp a 4. évfordulón került sor. Ezt követően pedig a földtulajdonosok felajánlásaiból rendezett vacsorára vártuk mindazokat, akik a híd megvalósításában valahogyan részt vettek. Köszönjük Mindnyájuk segítségét! Használják sokáig, egészséggel!
- ♦ Mentőállomás építése
Örömmel tudok beszámolni róla, hogy augusztus hónapban EU-s támogatást nyert az Országos Mentőszolgálat. Ennek keretében az országban 22 új mentőállomás épülhet meg, köztük a jászboldogházi is. Az önkormányzat még 2009-ben döntött arról, hogy a kérésnek megfelelően a Szegfű utcában lévő üres önkormányzati területen biztosítunk helyet az új létesítménynek. Várhatóan 2014-ig megépül az új mentőállomás, mely a lakosság jobb ellátását teszi lehetővé.

Szűcs Lajos
polgármester

A Tápió-híd avatása

Fotó: Babinyecz J.

A katolikus Egyház a Hit Évét éli

A Biblia Éve, a Papok Éve és a Családok Éve után október 11-én a Szentatya meghirdette a Hit Évét. Az Egyház az ilyen tematikus években hangsúlyosabban figyel egy-egy értékre, és ebből merítve igyekszik megélni lelki gazdagságát.

A Hit évének kezdete két nagyon fontos történelmi eseményre épül. 50 évvel ezelőtt, 1962. október 11-én nyitotta meg XXIII. János pápa a II. Egyetemes Vatikáni Zsinatot. A XVI. század második felétől a múlt század első feléig az Egyház életét szigorú és aprólékos törvények szabályozták, és a szertartások nyelve is kötelezően a latin volt. XXIII. János pápa a II. Vatikáni Zsinattal friss levegőt kívánt hozni az egyházba, és arra irányította a világ püspökeinek figyelmét, hogy térjenek vissza a forrásokhoz, és azokból az elvekből és gyakorlatokból merítsenek erőt, amelyekből az apostoli korban növekedett és élt az Egyház. A II. Vatikáni Zsinat gyökeres változásokat hozott az Egyházban. Azzal, hogy a pap a szentmisén szemben állt a hívekkel, hogy anyanyelvükön végezte a szertartásokat, hogy nem választotta el áldozató rács a híveket a szentélytől, hogy a szentbeszédeket nem a szószékről, hanem a hívek közösségében mondta, és azzal, hogy a liturgia párbeszédessé formát öltött, azt mutatta, hogy nem a híveknek mutatja be a szentmisét, hanem azt velük együtt ünnepli. Sok más változás is bekövetkezett az Egyházban, melyeket itt nem szeretnék részletezni. Említésre méltó az aprólékos törvények fellazítása, és az új élet az Egyházban, amelyről az újonnan született rengeteg szerzetesrend és lelkiségmozgalom tesz tanúságot.

A másik esemény A Katolikus Egyház Katekizmusának kiadása 1992. október 11-én. Valószínű, hogy hittanóráink emlékei szerint a katekizmus egy olyan könyv, amelyben rengeteg kérdés és felelet van a hitről, amit egy jó hívőnek kívülről kell tudnia. Igaz, hogy a gyermekeknek épülésére szolgál, ha a feltett kérdésekre megtanulják a válaszokat, mert ettől épül egyházi szókincsük és fogalomtáruk. Ez a Katekizmus viszont, amely a II. Vatikáni Zsinat egyik legfontosabb gyümölcse, nem kérdés-felelet formájú könyv, hanem – akár egy törvény – az Egyház nyilatkozata a hit és

az erkölcs dolgairól, egészen a legapróbb részletekig. Bárki, aki feleletet keres akár a szentségekkel, akár hitéletének egyéb területeivel kapcsolatos kérdéseire, az Egyház hivatalos és mai időkre szabott válaszát megtalálja A Katolikus Egyház Katekizmusában.

A mai világ, különösen Európa keresztényei a hit válságát élik át. Miféleképpen a kommunista rendszer egyház- és vallásellenes tevékenységével szoktuk magyarázni vallási közömbösségünket. Lehet, hogy nem célszerű feltenni a kérdést: mi lenne, ha nem lett volna szocialista ateizmus, de a választ sejteni lehet azoknak a nyugati országoknak a helyzetéből, akik nem éltek át ilyen diktatúrát (Olaszország, Németország stb.), és ahol lényegében ugyanazokkal a problémákkal küzdenek, mint amelyekkel nekünk kell szembesülnünk.

Mi tehát a teendő? A Hit Évében éppen ezt a kérdést kell feltennie minden püspöknek, papnak, hívőnek, és mindenkinek, aki úgy érzi, nem tudott elindulni vagy előbbre haladni a hit útján, bár szeretett volna. És a válaszkéréses tulajdonképpen már válasz Isten szeretetére, aki szeretné, hogy társai legyünk az élet csodájában.

Kérem ezért mindazokat, akik úgy látják, hogy önmaguk szolgálata nem szerez nekik élet-érzést, boldogságot, akik úgy érzik, hogy magasabb méltóságra lettek teremtve, legyenek nyitottak azokra a programokra és tevékenységekre, melyeket ebben az évben fogunk meghirdetni, és amelyek – reményeink szerint – közelebb vezetnek bennünket Istenhez.

Csergő Ervin, plébános

U.i.: Meghirdettünk a hittanos gyermekek szülei részére egy bibliás foglalkozást, amelynek célja, hogy élővé tegye számukra, számunkra Isten Igéjét. Ezúton is buzdítok mindenkit, bátorkodjon részesedni az élményben, hogy Isten szavát hallhatja, és annak világosságában életének sok kérdését új módon válaszolhatja meg.

FELHÍVÁS

MENTSÜK MEG KÖZSÉGÜNK LEGRÉGEBBI VALLÁSI EMLÉKÉT!

A szolnoki út mellett 1832-ben állították fel az Alavanderkeresztet, amelyet Túróczi Antal és felesége 1926-ban újjáállított fel. Az utóbbi években az állapota fokozatosan romlott, és 2008-ban összeomlott a kereszt. Erős talapzata a helyén maradt, az összeomlott kereszt darabjai pedig a Jászboldogházi Plébánia udvarán láthatók.

Civil kezdeményezés nyomán adománygyűjtés indul az Alavanderkereszt felújítására, bízva a lakosság támogatásával. A kereszt tulajdonosa a Jászboldogházi Római Katolikus Egyház, amely örömmel támogatja ezt a szándékot, mivel anyagiak hiányában önállóan nem tudja vállalni a felújítást. Csergő Ervin plébános úr Kispálné Baranyi Arankát bízta meg az adománygyűjtés szervezésével, aki a helyi

Takarékszövetkezetnél számlát nyitott erre a célra. Aki bármilyen kicsi vagy nagyobb összeggel szeretné támogatni ezt a szép kezdeményezést, megteheti a **helyi takarékszövetkezet pénztáránál**, vagy átutalással a Jász Takarékszövetkezet Jászboldogházi Kirendeltségén vezetett **69500194-32244553.** számú számlán. Ebben az esetben a szövegben kérjük, szíveskedjen megjelölni: **Kereszt felújításra.** Az adományok befizethetők **Kispálné Baranyi Arankánál** is, szándékát telefonon is jelezheti a **06-57-460-142 vezetékes, illetve a 06-70-379-8177 mobilszámán.** Minden felajánlást előre is hálásan köszönünk.

A boldogházi emberekre mindig jellemző volt az összefogás, a nemes lelkű, önzetlen adományozás. Így jöhetett létre a tápiói kereszt felújítása, amely ismét teljes szépségében áll mindannyiunk örömeire.

Legyünk méltók az elődökhöz, ne hagyjuk végleg elpusztulni épített örökségünk legrégebbi emlékét!

VIII. Jászfórum-Jászágó

2005 óta minden évben más-más településen kerül megrendezésre a jász baráti társaságok vezetőinek fóruma. Az elmúlt esztendőben Pusztamonostor volt a helyszín, ez évben pedig október 6-án az Ágóiak Baráti Köre meghívására Jászágón találkoztunk, a település 1960-ban létesített kultúrházában. A találkozón az alábbi települések képviselői vettek részt: Jászárokszállás, Jászboldogháza, Jászberény, Jászkárohalma, Jászkísér, Jásztelek, Jászdózsa, Jászágó, Jánoshida és Pusztamonostor. A Jászok Egyesületét Jászberény képviselte. A BOLDOGBT részéről Turócziné Sárközi Sárkával voltunk jelen.

Jászágó és Jászboldogháza egy kicsit hasonló sorsú település. Mindkettő a középkorban önálló jász település volt, mindkettő a török időkben elpusztult. Ágó lakossága Árokszállásra, Boldogháza pedig Berénybe menekült, így közigazgatásilag Ágó Árokszálláshoz, Boldogháza pedig Berényhez lett csatolva. Az 1850-es évekbeli tagosítás után mindkét helyen tisztán tanyás település alakult ki. Boldogháza 1946-ban, Ágó pedig 1952-ben vált közigazgatásilag önálló településsé. Ágó a középkorban a Jászság második legnagyobb települése volt, ma pedig a Jászság második legkisebb települése, lakosainak száma 727 fő.

A házigazda nevében Dobosné Turi Mária köszöntötte a megjelenteket, a helyi óvodások Mihály napi vásár c. műsorukkal kedveskedtek, majd a település polgármestere, Mózár Lászlóné ismertette röviden a település múltját, jelenét és gondjait. Azután körsetét tettünk a község központjában Macsi Sándor nyugdíjas iskolaigazgató, helytörténeti kutató, a polgármester és az ÁBK képviselőinek kíséretében és idegenvezetőjünkkel. Megtekintettük a helytörténeti gyűjteményt (régészeti, helyrajzi), az Ágón rendezett Jász Világtalálkozó alkalmából felavatott emlékműveket. A község háza falán lévő 1848/49-es emléktáblánál megemlékeztünk – október hatodika lévén – az aradi vértanúkról. A polgármester asszony emlékbeszéde után az emléktábla talapzatánál elhelyeztük a kegyelet égi mécseseit, tisztelegve ezáltal a hősöknek. Innen a templomba mentünk, majd tájházban ismerkedtünk annak berendezéseivel. Ezt Ágón öreg háznak nevezik, egykor Dobos László, a jászok ügyvivője, nagyapja tulajdonosa volt.

A találkozó emlékére az iskola udvarán tölgyfát ültettünk. A gödörbe minden jelenlévő település 1-1 zacskó földet öntött. Sétánk befejezéséként megtekintettük az iskola kápolnát, és a Macsi Sándor által létrehozott iskolatörténeti gyűjteményt. Vendéglátóink jóvoltából finom ebédet fogyasztottunk el a kultúrházban. Ebéd után következett az érdemi munka. Minden település beszámolt az elmúlt egy évi munkájáról. Megkérdezett fő téma a helyi szervezetek megjelenítése a

helyi sajtóban, valamint az I. és II. világháborús emlékművekről készítendő fényképalbumba képek gyűjtése. Tájékoztattam a jelenlévőket szervezetünk elmúlt egy éves tevékenységéről, a jövő évi, valamint közelebbi és távolabbi feladatainkról. Elmondtam, a helyi sajtó minden egyes számában szerepelünk, 1-1 tagunk bemutatkozik, de rendszeresen tájékoztatást adunk szervezetünk munkájáról is. Ennek bemutatásaként 1-1 újságcikk másolatot adtam át a jelenlévőknek (VII. Jászfórum Pusztamonostor, illetve ismeretlen katona sírja avatása).

Az elmúlt esztendőben Móczár Béla nyugdíjas honvéd alezredes lefényképezte a Jászság I. és II. világháborús emlékművét. A fényképekről másolatot adtam át a téma feldolgozásával megbízott Tóth Tibornak, a FÉBE elnökének.

Tóth Tibor, a FÉBE elnöke beszámolt a két évvel ezelőtt elfogadott közös elképzelésünkkel kapcsolatos munkák állásáról. A készülő könyv címe még nincs meghatározva, alcíme: Jászsági lokálpatrióta közösségek. 12 település elküldte hozzá a beszámolót, kéri a hiányzó 5 közösség minél előbb juttassa el hozzá az anyagot. Jászberény nem LEADER település, így a könyvben nem szerepelhet. Gond még a pénz előteremtése, a pályázat utófinanszírozás, 95% támogatást adnának, 5% önerő. A könyvkiadás várható költsége 2915eFt. 2400 példányban jelenne meg és mind a 17 település

minden egyes baráti tagja megkapná. Az önerő biztosításához minden baráti körnek hozzá kell járulni. A könyvben minden település – így Jászberény is – évenkénti állandó programja fel lesz tüntetve.

A Jászok Egyesülete képviselője beszámolójában elmondta, a jövő évi XIX. Jász Világtalálkozó tervezett időpontja 2013. július 19-20-21, helyszíne Jászberény.

Ezzel kapcsolatosan 2 állásfoglalás született a jelenlévők részéről. Az ágóiak javasolták a fiatalság, a diákság részére vetélkedők szervezését

a találkozók előtt, így bekapcsolni őket is e nemes rendezvénybe. Tóth Tibor FEBE elnök elmondta: a találkozók alkalmával hihetetlen meleg van, így azokat előre kell hozni május hónapra, a Jászok napja körüli időszakra. A jövő évi időpontot már nem lehet megváltoztatni, de javasolja, hogy 2014-től ez a nagy, az egész Jászságot megmozgató rendezvény minden évben a május 6-hoz közel eső hétfőjén legyen.

Többek részéről felvetődött a tagság fiatalítása, ezzel minden baráti kör foglalkozzon az elkövetkező időben.

A jelenlévők mindhárom javaslattal egyetértettek.

Mint minden ilyen rendezvényről, így ez évben is tapasztalatokkal és ötletekkel gazdagodva tértünk haza, melyekből a későbbiek során munkánkban hasznosítani tudunk.

Jászberény, 2012. október 07.

A közös emlékek összekötik az embereket

Tápiói búcsú 2012-ben

„Mária születése hajnalcsillag az emberiség egén. A megváltás művének kezdete. Mária születése öröm, ahogy minden születés öröm, mert a reményt erősíti bennünk. Valami szép, valami szent kezdődik.”

Az utóbbi időben már megtapasztalhattuk, hogy a Tápió valami furcsa, egészen különleges összetartó erőt jelent sokak számára. 2012. szeptember 8-án, Kisasszony napján – mint egykor, régen – ünnepelőbe öltözött emberek gyülekeztek a tápiói határban. Hetek óta örömmel és izgalommal készültek erre a napra, *Szűz Mária születésének ünnepére*, a régi nagyhirű tápiói búcsú napjára, amit utoljára 1959-ben tartottak meg. De vajon hogyan született meg az elhatározás, hogy az elnéptelenedett határban, a szalmabálák szomszédságában ismét búcsút tartsanak?

A kereszt felújítását nagy örömmel fogadták az egykori tápióiak, és sokan nyújtottak önzetlenül segítséget a munkához, a környezeti rendezéséhez. Amikor ismét teljes szépségében állt a kereszt, *Kocsis Imre* vetette fel az ötletet: jó lenne egy közös ebéden találkozni, beszélgetni, nosztalgizni. *Bozsó László* hamarosan egy egész disznót ajánlott fel, ők voltak a fő szervezők, akikhez később nagyon sokan társultak. Hamarosan megszületett az elhatározás: *Tartsuk meg ismét a tápiói búcsút!*

Csergő Ervin plébános úr szívesen vállalta a szabadtéri szent mise bemutatását, annál is inkább, mert már a kereszt felújításakor elhatározta, hogy a Lehel utcai megemlékezés helyett ezentúl a felújított keresztnél tartja a szeptember 8-i szent misét. Mint mondta, számára is fontossá vált ez a hely, megérintette a tápiói emberek ragaszkodása emlékeikhez és az őseik iránti tisztelet. Az Önkormányzat vállalta a technikai feltételek megteremtését, és nagyon sok lelkes segítő akadt, akik ismét szép példáját adták az összefogásnak. A legtermészetesebbnek tekintették, hogy a pusztaságban méltó helyszínt alakítsanak ki a szent miséhez, a búcsúhoz.

Erre az alkalomra megszépült a kereszt környéke. *Baranyi István* egy fából készült kis kaput helyezett elé, a vázákat hófehér kardvirágok díszítették, s amikor szent mise kellékei is a

helyükre kerültek, különleges ünnepélyesség töltötte be a máskor kihalt határrészt. Az egykori kis kápolnát a Mária születését ábrázoló oltárképről készült másolat szimbolizálta.

A szabadban tartott szent mise meghitt hangulata mindenkit megérintett. *Csergő Ervin* plébános úr a búcsú igazi jelentőségéről, a valódi bűnbocsánatról szólt szép gondolatokkal, s a méltóság teljesen álló kereszt előtt, a verőfényes napsütésben valóban a lélek mélyéről szállt az ének a tiszta kék ég felé - Isten dicsőségét hirdelve. A misét követően *Kocsis Imre* a keresztfelújítás egyik szervezője megköszönte az önzetlen munkát és példás összefogást, amellyel lehetővé vált a kereszt felújítása és a mai szép ünnep.

A szent misét baráti beszélgetések

kövétek, az idősebbek visszaemlékeztek a régi küzdelmes, de mégis nagyon szép időkre. Hamarosan egy hatalmas bográcsból székelykáposzta illata szállt hívogatóan, s a jelenlévők a szépen megterített asztalok mellett folytatták a régi emlékek felidézését. Mint már oly sokszor, ez a rendezvény is az összefogás jegyében jött létre. A *Bozsó László* által felajánlott alapanyagból *Bozsó Pál* készítette el a finom ebédet. A búcsúra érkezők sem jöttek üres kézzel. A férfiak házi pálinkát, bort, sört hoztak, a lányok és asszonyok pedig süteményeket készítettek erre a jeles alkalomra. Nagy sikere volt az égetett cukorból készült kis kápolnának, amit *Szőrös Elekné* kedves meglepetésként hozott magával, s amit végül mindenki megköszönhetett. A búcsúra ellátogatott a 90 éves *Baranyi Mihályné* is, aki a tápiói búcsúkról készült régi fényképeken fehér ruhás kicsi lányként látható. Nem hiányoztak a búcsú fontos szereplői az árusok sem. A búcsúfiáról *Juhászné Terike* és *Fülöp Sanyi* bácsi gondoskodott, de volt fagyis árus is, *Krasnyánszky Imre* pónifogatával pedig sétakocsikázásra is lehetőség nyílt a délután folyamán. A hangosításról és zenéről *Szölösi Béla* gondoskodott.

Az igazi főszereplő pedig a több mint száz jelenlévő volt, akik a késő délutáni búcsúzáskor egy szép nap emlékeit vihették magukkal. S a szállóigévé vált mondat: *Jövőre veletek ugyanitt* – egy új hagyomány létrejöttét is jelentette, elhatározták, hogy ezentúl minden évben megtartják a tápiói búcsút. Ezáltal kiteljesedik az egykori alapítók kívánsága: az utódok nem csupán a tárgyi emlékeket őrzik tovább, hanem a hozzájuk fűződő szép hagyományt is.

Papp Izabella

Fotó: Szűcs Gergelyné, Kispálné Baranyi Aranka

Portrék a civil szervezetekből

BOLDOGBT EGYESÜLET

Az emlékek visszavárnak

Nagyon szép és az utóbbi évek egyik legemlékezetesebb napja számomra 2012. augusztus 25.

A Jászboldogházáról Elszármazottak Baráti Társaságának Egyesülete és az Ezüstkor Nyugdíjas Egyesület közösen rendezte a „kerekévfordulások” születésnapjához kapcsolódó szünetnapra köszöntését.

Köszönet és tisztelet mindkét szervezet vezetőjének, önkéntes segítőinek azért, amit létrehoztak, működtetnek, köszönet a tárgyi ajándékokért és minden elhangzott szóért. Én először vettem részt ezen az egyébként már hagyományos rendezvényen. Szervezett, igazi vendégszeretettel megrendezett ünnepség volt, ahol a gát-

Almási Anna
Rózsa Lajosné

lások, a belső feszültségek hamar feloldódtak. Ekkor éreztem azt, hogy az a hely, ahol a gyermekkoromat, általános iskolai tanulmányaimat végeztem – visszavárt –. Két kedves család társaságában gyorsan felidéződtek a régi emlékek, az ismerősök őszinte szeretete, kedves általános iskolai osztálytársammal való találkozás nagyon meghatározó volt számomra.

Bizonyára sokan tudják, de akik mégsem, azoknak elmesélem röviden, mi minden történt velem, amióta eljöttem Boldogházáról. Középiskolai tanulmányaimat Szolnokon végeztem, ahol négy évig diáktorhos voltam. Érettségi után a jászberényi Aprítógépgyárban kezdtem dolgozni. Elvégeztem a Pénzügyi és Számviteli Főiskolát, üzemgazdász diplomát szereztem. Osztály- ill. Irodavezetői beosztásban dolgoztam, 15 éve pedig nyugdíjas vagyok. Férjemmel a munkahelyemen ismerkedtem meg, és közel 50 éve élünk házasság-

ságban. Két gyermekem van, a fiam gépész és klinikai mérnök, a lányom közgazdász. Három szép unokám van. Gyermekeim Budapesten laknak, így én mint „nagy mama” szintén ott vagyok, időmet, tapasztalatomat, szeretetemet nekik szentelem.

Nagyon szerettem a munkámat, azt hittem, ha egy nap hiányzom „megáll az élet” a gyárban. Ez így volt jó, és ezt az érzést szeretném minden munkakezdő ifjúba beleplántálni.

Most pedig ezt érzem, hogy az unokák nevelése a legszebb feladat, és ez is így van rendjén.

Ismételten – még egy gondolatra – visszatérek augusztus 25-re.

Minden gondolatom most is a köszöneté, hiszen sugárzott a szeretet az emberekből, önzetlenül

tették azt, amit tettek. Várták a vendégeket, visszavárták az elszármazottakat. A finom ebédre csak felsőfokon tudok nyilatkozni, és a sütemények is mosolyogtak ránk.

Nagyon meghatott a sok megőrzött emlék, a szeretettel ápolt hagyomány. Buzdítani és bátorítani szeretném azokat a kedves elszármazottakat, akik még nem voltak egy ilyen ünnepségen, hogy jöjjenek, igazi lelki feltöltődésre lelnek. Bennem is volt feszültség nem tagadom, hiszen az emlékek között van jó, de lehet fájó is.

Minden emlék a miénk, amit őrzünk, hiszen ezek az emlékek életünk egy-egy darabját jelentik.

Tisztelettel, köszönettel és nagy szeretettel:

*Almási Anna /Rózsa Lajosné/
BOLDOGBT Egyesület tagja*

POLGÁRŐR EGYESÜLET

Ezúttal Simon Ildikót kérdeztem, aki szívesen teljesít szolgálatot a helyi polgárőr egyesületben, de erről meséljen Ildikó!

Születésemtől, rövid időt leszámítva, Jászboldogházán élek. Itt jártam általános iskolába, majd a szolnoki Vásárhelyi Pál Közgazdasági és Postaforgalmi Szakközépiskola számviteli-gazdálkodási szakán folytattam tanulmányaimat, 1989-ben érettségiztem. Rövid ideig Szolnokon könyvelőként dolgoztam egy építőipari vállalatnál. 1991 és 1994 között a jászboldogházi Polgármesteri Hivatal adóügyi-vállalkozási ügyintézője voltam, majd 1993-ban felvételiztem – sikeresen – az Államigazgatási Főiskolára, és 1997-ben igazgatásszervező diplomát szereztem.

1997-től a gyermekvédelem területén, a jászberényi Polgármesteri Hivatal Gyámhivatalában dolgozom. A gyermekvédelmi rendszer hatósági ügyintézői területén tevékenykedem. Tapasztalataim alapján elmondhatom, hogy Jászboldogháza az a ritka szerencsés települések egyike, ahol a gyermekvédelmi jelzőrendszeri tagok (óvoda, iskola, háziorvosi szolgálat, védőnő, polgárőrség stb.) kiváló működésének köszönhetően az elmúlt 15 évben 1-2 esetet leszámítva, nem vált szükségessé hatósági beavatkozás. Az itt élő gyermekek nevelkedésére nemcsak a családok, hanem a közösségekben tevékenykedő pedagógusok, polgárőrség is kiemelt figyelmet fordít.

Ez a kiváló működés és a közvetlen kapcsolattartás motívált arra, hogy 2009-ben jómagam is a polgárőrség tagja lettem. Persze nem elhanyagolható szempont volt, hogy csa-

ládunkban „hagyománya” van a közösségi munkában való részvételnek, a közösségért való tenni akarás, segítő szándék.

Édesapám hosszú éveken keresztül – betegsége mellett is – a helyi sportegyesület gondnoka, aktív segítője volt. Tágabb családjunk több tagja és barátnőim is részt vesznek a település civil szervezeteinek munkájában.

Kristóf fiam és barátai, Kovács Peti, Kobela Szilvi, Nagy Márk és Kohári Feri a helyi polgárőrség ifjúsági csoportjának a tagjai. Sajnos, egy jogszabályváltozás miatt nem vállalhatnak aktív polgárőri szolgálatot, de a közösségi rendezvényeken az elmúlt években több alkalommal segítséget nyújtottak a rendezvények zavartalan lebonyolításában.

A kis csapattal az elmúlt években két alkalommal a Balaton partján táboroztunk Kobela Margit szervezésében a balatoni polgárőrszervezet bűnmegelőzési csoportja részeként. A közös programok mindannyiunk számára maradandó kellemes emlékekkel zárultak.

Szabadidőmben – bár az elmúlt egy évben ez igen ritka volt – szívesen járok tánccal összefüggő sportfoglalkozásokra (aerobic, zumba, hastánc), emellett érdekel az ezotéria és a pszichológia. Szívesen olvasok e témában könyveket, szakirodalmat.

Remélem, a jövőben is részt tudok vállalni polgárőri feladatokban fiammal együtt, és örülök, hogy tagja lehetek ennek a kis közösségnek.

Köszönöm Ildikó a bemutatkozást, és örömmel várjuk a fiatalokat is a polgárőrség egyesületébe miután betöltötték a 18. életévüket.

*Simon Ottóné
polgárőr*

AZ ÓVODA

Az első óvodások emlékei az óvodáról...

Ha valaki megkérdezné tőlem, hogy az óvodás éveimről mire emlékszem leginkább és legszívesebben, akkor gondolkodás nélkül a válaszom a következő:

Nagyon megmaradt élménynek bennem az, amikor a mai iskola helyén játszottunk a társaimmal és az óvó nénikkel. Arra nem emlékszem, hogy a csoportszobában milyen játékok voltak, de azon a nagy füves területen rengeteget szalagáltunk, játszottunk. Egy ilyen játék közben – amikor a „gyertek haza ludaimban a szemben álló játékosok átszaladnak a másik oldalra – én összeütköztem Molnár Tibivel /Lisztes/, aki akkor még sokkal kisebb volt tőlem, s én bizonyultam erő-

sebbnek, mert ő került a földre. Akkor én rettenetesen megijedtem, és szégyelltem magam, hogy fájdalmat okoztam neki. Azóta is, ha meglátom, vagy találkozunk, felsejlik bennem az a régi-régi nap. Emlékszem arra is, ahogy az óvoda udvarán lévő medencében az egyforma kis napozókban pancsoltunk, s nagyon-nagyon jó szórakozásnak tartottuk. Emlékszem a kedves óvó néninkre, Ilus nénire, akinek mindig kontyba volt fésülve a haja. Juló néni, Kerekes Ica néni és Nagyné Ica néni arca is felsejlik, ha az óvodás éveimre gondolok. Már nagycsoportos lehettem, amikor ünnepi műsorunk volt a Kultúrházban, s a színpadon – ami bizony

hatalmas volt egy kisgyermek szemével, s örömmel, büszkeséggel töltötte el, hogy ott szerepelhetett – énekelt a csoportunk, és én voltam a karmester. A műsor végén nem a közönség felé hajoltam meg, hanem a társaim felé. Természetesen a nézők között halk nevetés tört fel, s ez egy kicsit tompította az addigi örömet. Persze a foglalkozások, a mesék elalvás előtt ugyanúgy az óvodás napi programjához tartoztak, mint a mai gyerekeknek. Úgy 20 évvel később ismét naponta jártam az óvodába, csak akkor már egy másik épületbe és más szerepben. Mivel négy gyermekem van, így hosszú évekig részese lehettem ennek az intézmény életének. Szülőként persze másként láttam sok mindent. Minden újabb óvoda-kezdés lázas izgalommal, készülődéssel töltötte el az egész családot, rajzoltuk, hímeztük az óvodai jelet törülközőbe, tornaruhába, váltócipőbe. Minden gyermekemnél újra és újra átéltem a beszoktatás nehézségeit, amit később felváltotta a fejlődése és eredményei láttán érzett szülői büszkeség. Úgy gondolom, a többi anyá nevében is kijelenthetem, gyermekeim első Mikulás ünnepségét, az anyák napi köszöntő szívszorító pillanatait sohasem felejttem el!

Menyhártné Hudra Julianna

Én is a megalakuláskor kezdtem az óvodába járni. Még akkor anyukám háztartásbeli volt, és sokat sétáltunk a boltba. Mosolygó arccal néztem a gyerekeket, és mindig be akartam menni. Ekkor anyukám beiratott.

1989 tavaszán a Fajtakísérleti Állomás női dolgozókat keresett. Marcsi lányom június 25-én töltötte be a 3. életévét, június 26-án kezdtem dolgozni. Így a beszoktatás elmaradt. Két héten nagyon sírós reggeleket éltünk át. De az óvó néni és a dada néni mindig fogták a kezét, és segítettek neki ezekben a nehéz napokban. És lássanak csodát, két hét eltel-

tével nem akart haza jönni. Pedig $\frac{1}{4}$ 5-kor értem oda az óvodába, és akkor már egyedül volt. És ahogy hazaértünk, sorba ültette a babákat és a szomszéd gyerekeket, ha átjöttek játszani, akkor őket is úgyszintén, és óvodásait játszottak.

Zsanettel már tavasszal elkezdtük a beszoktatást, és szeptember 1-jén kezdtük az óvodát. Az én tapasztalatom az, amikor egy 3 éves gyerek egész napra távol marad a megszokott környezetétől egy új környezetbe a beszoktatással hamarabb beilleszkedik.

Fehérváryné Csák Mária

1967-ben írtam be a gyerekeimet, Andrist és Andreát az óvodába. Mivel nagy volt a közbiztonság, egyedül, kísérő nélkül jártak. A foglalkozást Hegedűs Ilus óvó néni és Fazekasné Erzsike tartották. Akkor is rendeztünk szüreti vagy farsangi mulatságot, ahol a gyerekek szavaltak és táncoltak a szülők örömeire. A bevételből pedig játékot, vagy egyszer emlékszem, az óvoda ablakára függönyt vettünk. A Télapó ünnepség is megmaradt, mert ahogy várták a gyere-

kek az szívmengető volt. És aztán a gyerekeim felnőttek, de ide járt a három unokám is, és itt kapták meg az alapokat, amire nagyon szívesen emlékeznek vissza, és ha minden igaz, ide fognak járni a dédunokáim is, és így repül az idő, és elrepül az élet.

Barátné Andi

Én már úgy nőttem fel, hogy óvodába járhattam. Mégpedig az első óvodás csoportba. 5 éves voltam, mikor a faluban elkezdődött az óvoda működni. Elég messziről, minden nap egyedül indultam el. Jó volt a többi gyerekkel együtt játszani, főleg focizni. Szívesen emlékszem Csősz Júlia óvó nénire és Darókné Rózsi néniére. Az élet úgy hozta, hogy maradtam, a faluban, tehát az én gyermekem is ide járt óvodába. Persze már az új épületbe. Sok fénykép árulkodik lányunk ovis éveiről. Programok, játékok, ünnepek sokasága. Szádváriné Rózsi óvó néni következetes szeretetére emlékszik szívesen.

Fajka János

fotó: Fajka János, aki a falu első óvodás csoportjába járt, és ezt a fényképet szeretettel őrzi

A fényképen levő gyerekek neve

Állók:

Szilágyi Éva, Muhari Erzsébet, Eszes Zoltán, Fajka Anikó, Konkoly Attila, Mizsei Tamás, Nagy Mária, Ménkü Éva, Nyitrai Katalin, Fajka János, Nagy István, Tóth József, Pintér Gabriella, Bazsó Erzsébet, Tarkó Mihály, Burka Éva, Balogh Sándor

Ülők:

Kocsis Imre, Tiliczki Tibor, Berkó Imre, Petrányi Miklós, Szadai Zoltán, Baráth Géza, Tóth Éva, Fabríncius Zsuzsanna, Tóth Gyula, Fábisz József, Kövér Gyula
óvónő: Csősz Júlia, dajka: Darók Sándorné

Mindennapok az óvodában

Mihály napi zsíros kenyér parti

Az elmúlt évekhez hasonlóan idén is megrendezésre került az ovások nyárbúcsúztatója.

Szent Mihály napjának fontosságát Erika óvó néni ismertette a gyerekekkel. Ezután a gyerekek mondókákkal, gyerekjátékokkal próbálták „átélni” ennek a napnak a hangulatát.

A legkisebbek az időjárás változását, a Vuk csoport a diószedést, szüretet, betakarítást, a nagyok pedig a Mihály napi vásárt mutatták be az óvó nénik vezetésével színes kis műsorukban. Mire a kis műsorok végére értek, eljött az uzsonna idő is. Gyerekek, felnőttek egyaránt jóízűen fogyasztották a sok – sok finomságot. Az asztalon zsíros és margarinós kenyér, paprika, paradicsom, hagyma, uborka, friss gyümölcsök és sok-sok finom sütemény várta a családokat. Teát, szörpöt fogyaszthattunk frissítő gyanánt. Kis pihenő után a

A váltóversenyre készülődő Vuk csoport.

két csoport gyerkőcei és szüleik egy izgalmas vetélkedőn vehettek részt. Szoros küzdelem után a Vuk csoport győzött, de üres kézzel senki sem távozott. Minden résztvevőt jutalom cukorka várt.

Bevallom, a reggeli pötyörgő eső miatt féltem, hogy elmarad ez a program, de az időjárás kegyes volt hozzánk, és egy igazán szép délutánt tölthettünk el a játszótéren.

Az SZMK- s szülők nevében köszönöm mindazok segítségét, akik süteménnyel, gyümölccsel, hozzávalókkal, munkájukkal vagy bármely módon hozzájárultak ahhoz, hogy ez a nap sikeresen záruljon!

*Az óvodai SZMK nevében:
Tóth Éva*

A versenyhez készülődő Maci csoport.

Őszi szüret Zsomboréknál

Szeptember közepén a Mesevár Óvoda gyermekei meghívtak Kövér Béla bácsiékhoz szőlőszüretre. Szerdán, 19-én a Vuk csoport, 24-én pedig a Maci csoport ismerkedhetett a szüreti munkák menetével.

Ezt megelőzőleg 2 éve Pócsai Istvánéknál voltunk szüreten a nagycsoporttal. Ezen felbuzdulva elterveztük, hogy az idén is megszervezzük ezt óvodásainknak, és megismeretjük velük a szüretelés folyamatát. A szőlőfürtöket kosárba és vödörbe gyűjtöttük, majd Béla bácsi segítségével ledaráltuk, azután lepréseltük. Kevesen láttak még ilyen tevékenységet a gyerekek közül. A présből kancsóba csordogált a méz édes nedű. Összegyűjtöttük, majd Ildi néni poharakat osztott ki,

és minden óvodás megkóstolhatta a frissen préselt mustot. Meglepetésnek kínáltak a háziak egy kis rágsálni valót is. Néhány gyermeket nagyon érdekelt a szőlő feldolgozásának látványos folyamata. Aktívan részt is vettek benne. A kisebbeket még annyira nem kötötte le a tevékenység, ők inkább

játszottak Zsombor játékaival, és Réka babaházában nézelődtek. Hazafelé megálltunk a játszótéren. A mustból kóstolót hoztunk még az óvodába is, amit ebéd után megittunk.

Köszönjük szépen Kövér Béla bácsi családjának, hogy lehetőséget biztosított óvodásainknak a szüretelésre, ezáltal ismereteik bővítésére. Köszönjük szépen a szívélyes fogadtatást.

Dr. Kissné Fazekas Ildikó
Vuk csop. óvónő

Állatkerti kirándulás és báránynézőben itthon

„Tanítsd meg a gyermeket arra, hogy megfigyelje a természeti jelenségeket... Tedd lehetővé a számára, hogy ne azért tudjon valamit, mert te megmondtad neki, hanem azért, mert ő saját maga rájött. Ne tanítsd neki a természetet, hanem hagyd, hogy felfedezze. Mutasd meg neki a valódi dolgokat, hogy legelőbb tudja, hogy miről beszélsz neki...”

(Rousseau)

Október 4. az állatszeretetéről ismert Assisi Szent Ferenc ünnepe. Ekkor tartjuk az Állatok Világnapját. Ez a nap az állatok iránti tisztelet, szeretet, megbecsülés ünnepe. Ez nem csak egy napra korlátozódik, arra törekszünk, hogy a gondoskodás és a szeretet az állatok iránt egy egész életen keresztül kísérje végig a gyerekekből felnőtté váló embert. Az óvodában egész héten nagy hangsúlyt fektettünk, hogy a gyermekek közelebb kerüljenek az állatokhoz, illetve sok mindent megtudjanak róluk. Beszélgettünk az állatok jellegzetességeiről, élőhelyükről, eltérő táplálkozási szokásaikról, az állatvédelemről. Ezen a héten állatokról szóló meséket hallgattak, állatfigurákkal játszottak, ismeretterjesztő könyvekből sok érdekességet tudtak meg a gyerekek, állatokról szóló dalokat és mondókákat tanultunk. **Október 2-án kirándulást szerveztünk a jászberényi állatkertbe.** Nagy izgalommal várták az óvodásaink a kirándulást. Vonattal indultunk, majd busszal mentünk tovább az állatkerthez. A gyermekek közlekedésre való nevelése nemcsak az óvoda falain belül és a faluban tett séták során történik, hanem ténylegesen is megtapasztalják a vonattal, busszal való közlekedés sajátosságait, mindemellett megtanulják a közlekedés legalapvetőbb szabályait is. Állatkerti sétánk során több hazánkban honos és nem honos állatfajt nézhettünk meg. Sétánk első állomása a pingvinekhez vezetett. A pingvinek után a szurikáták és tarajos süllő etetését tanulmányozhattuk. Közben folyamatosan kérdeztünk az állatok szokásairól és viselkedéseikről, melyekre készségesen válaszolt az állatok

Báránysimogatás Aranka néni segítségével.

gondozója, aki érdekes történeteket is mesélt. A katták, s végül a hiénák etetését is megnéztük, mely utóbbi tetszett a legjobban gyermekeinknek. Az élményekről elmondanak mindent a faliújságra kitett rajzok. A természet szépségének megláttatása alapozza a természet iránti vonzódásukat. Séta közben jól játszottak a gyerekek a jól felszerelt játszótéren, és miután mindent megnéztünk indultunk vissza az állomásra. Tartalmas napot töltöttünk együtt.

Ezen a héten mindkét csoport ellátogatott **Kispál Sanyi bácsiékhoz** megnézni a báránysimogatást, amelyeket meg is simogathattunk. Nagyon nagy szeretettel fogadtak bennünket. **Aranka néni** már a kapuban várt minket, mindenféle finomsággal kínált. **Ezúton köszönjük, hogy mindig szívesen látják az óvodásokat.** Élményekben gazdag, tartalmas hét volt mindenki számára.

Baranyi Béláné
óvónő

„Kisvakond a könyvtárban”

Az Országos Könyvtári Napok keretében 2012. okt.11.-én óvodánk nagycsoportosaival ellátogattunk a **Jász-Nagykun-Szolnok Megyei Versey Ferenc Könyvtárba**, ahol előzetes bejelentkezés alapján, óvodásoknak **könyvtárlátogatással egybekötött bábelőadásokat szerveznek.**

Mi **„A mézes forró csoki viadal”** című színvonalas, zenés mese világába csöppentünk, amit gyermekeinkkel együtt nagyon élveztünk. A bábelőadás után lehetőséget kaptunk arra, hogy a szép bábokat felpróbálhassuk, életre kelthessük. Pillanatok alatt udvari bolonddá, királykisasszonnyá és lovagokká változtunk, és jót báboztunk közösen.

Az előadás után az olvasóteremben megtekintettük a **„Kisvakond a könyvtárban”** című kiállítást, ami gyerekeknek és nekünk felnőtteknek is nagyon tetszett.

A kisvakond, (Krték) megálmodója egy cseh szlovák rajzfilmkészítő Zdenek Miler, aki a 60-as években rajzolta meg e kedves kis figura történetét és akinek meséin már egy generáció felnőtt.

Maga a kiállítás is fantasztikus volt, láthattuk kisvakondot a barátaival, az

esernyőjével, a szép nadrágjában, az autójával a szerelőműhely közepén és még sorolhatnám, de a leglátványosabb az volt, amikor a terem közepén lévő óriási vakondtúrás tetején

Közben az asztalokon kihelyezett mesekönyvekről is az ő arcocskája mosolygott ránk, de több cseh rajzfilm figuráról (pl. Rumcájszról) készült mesekönyvet is láttunk, olvastunk. Sajnos át kellett adni helyünket a következő csoportnak, de még mielőtt eljöttünk, megnéztük a felnőtt könyvtári termeteket is, mindkét emeleten.

A könyvtári élmények után kisétáltunk a Tisza partra, megnéztük a folyót, majd a játszótéren jót játszottunk.

Autóbusszal (helyi járat) utaztunk a vasútállomásra és vonattal haza. Még arra is telt az időnk, hogy a szolnoki állomáson kiállított gőzmozdonyt megcsodálhassuk.

Kicsit elfáradva, de élményekkel teli érkeztünk haza.

Sósné Baráth Erika
óvónő

ISKOLAI HÍREK

A BORBÁL A BÁLT

mi, 8. osztályosok rendeztük. A modern táncos vendégek bemutatója és iskolánk néptáncosainak műsora után következtek az osztályok bemutatói. Mi, 8. osztályosok három műsorszámmal készültünk. Minden osztály tánca nagy sikert aratott. A műsorszámok érdekesek, színesek, egyszóval fantasztikusak voltak. Rengeteg tombolat eladtunk, és így sok érdekes ajándék várt a nyertesekre. Később mi legnagyobbak egy kis szórakozást szerveztünk felsős diáktársainknak. Az este Happy End-del végződött.

Sándor Lili 8. o.

A táncok egzotikus

és a 8-os fiúk matróz tánca

Sándor Lili 8. osztályos tanuló október 23-án a Szolnokon rendezett XVI. Nemzeti Forradalmi Szavalóversenyen 6. helyezést ért el. Előadását két gyönyörű könyvvel jutalmazták.

A cserkész táborban

2012. 07. 30-tól 2012. 08. 03-ig Nagykovácsiban voltunk cserkész táborban: Durucz Andrea, Durucz Dávid és Durucz Ádám. Az első napunk a gyülekező után zászlófelvonással kezdődött. Majd a 16 személyes katonai sátorokat állítottuk fel. Minden este zászlófelvonással zártuk a napot és el kellett mondani, hogy mit köszönünk az adott napnak. Esténként táborútnél készíthettük el magunknak a vacsorát: szalonna-sütés, krumpli-sütés. Napközben 8-10 km-es túrákat tettünk, amely során megismerkedtünk a környékbeli erdőkkel. Volt, hogy a túrázást a jól megérdemelt strandolással zárhattuk. Megtanultuk a táborban mi, az a métázás, hogyan tudunk takarékoskodni a pénzzel, fociztunk, számháborúztunk, és szelektív hulladékgyűjtés fontosságára is felhívták a figyelmünket.

A reggelit, ebédet, vacsorát mindig más őr készítette el, a terítés, tálalás, mosogatás is az ő feladatuk volt. Az étkezés egy nagy fedett teraszon történt.

Volt olyan tásunk is, aki budapesti volt, és elmondta, hogy ő még soha nem nyársalt és nem is tudja, hogy mit jelent az. Számunkra ez nyilvánvaló volt.

A telefonokat és a rágesztési valót összegyűjtötték az első napon, és csak adott időpontban, este lehetett 10 percig telefonálni és rágeszt enni.

Összességében nagyon jól éreztük magunkat a kicsit nomád körülmények között is. Nagyon megszerettük az egyetemista cserkészeket, főleg Csizmadia Orsít, aki finom ebédekkel várt minket vissza a túrákról.

Durucz Andrea és Durucz Dávid

SAKKÖRÖK, FOGLALKOZÁSOK

HÉTFŐ		KEDD		SZERDA		CSÜTÖRTÖK		PÉNTEK	
11.50-12.35	Énekkar								
13.00-15.15									
11.50-12.35	Hittan 1.o.		Foci fiú				Hittan 3. o.		
12.40-13.35	Hittan 2.o.	13.00-	Néptánc	13.00-	Mazsorett 1. csoport		Hittan 4. o.	13.00-	
14.00-14.45	Hittan 5. 6.o.	14.30	Néptánc	14.00-	Mazsorett 2. csoport		Hittan 7. o.	14.00-	Társas tánc
14.45-15.30	Hittan 8.o.					13.00-	Néptánc	14.00-	Foci lány
13.30-15.00	Fiú foci					14.30	Néptánc	16.00	Foci lány
15.00-16.30					Kézilabda	14.00-	Természetism		
						15.30	Természetism		

Megemlékezés 1956-ról

A iskolánk tanulói közül az idén is a hetedik osztályosok zenés, verses műsorral emlékeztek meg az 1956-os forradalom és szabadságharc eseményeiről.

20

Sokan meghatódtunk, amikor a „Húsz év múlva” című sláger dallamaira beléptünk a régi osztálytermünkbe, ahol már tanáraink vártak bennünket.

Nagyné Bori Mária, aki elsőként fogta meg tétova kezünket a hosszú úton, segített az első betűk kanyarításánál, és ez a kéz bizonyos esetekben akár nevelő célzatú pofonok esetében is igen szolgálatkésznek és lelkiismeretesnek bizonyult, amely alól e sorok írója sem kapott felmentést. Konkoly Béláné 8 évvel később pedig utunkra engedett bennünket ezek közül a falak közül, melynek lakóiról kiderült, hogy mindegyikünkől ember lett a hosszú út alatt.

A termünk még mindig ugyanott volt, csak úgy mint rég, a padok sem változtak és hamarosan kiderült, hogy az elballagott diákok jellemében sem következett be drámai változás. A tartalmas osztályfőnöki óra során hatalmas nevetésekkel tarkítva emlékezett meg ki-ki a maga módján az eltelt 20 évről, és könnyedén találtuk meg újra a közös hangot. Az eltelt 20 év néhány pillanatnak tűnt csupán, de az elmesélt élettörténetekből kiderült, hogy bizony mindenki hosszú utat tett meg, és

„Egy felejthetetlen este...”

senkinél sem hiányoztak a vargabetűk. Volt, aki felszabadultan, más kicsit visszafogottabban ült ki a „vallató székre”, és általános derűtség közepette osztotta meg velünk az ő történetét.

Az osztályfőnöki órát követően terített asztal mellett folytatódott az este, melynek fénypontjaként egy igazán különleges tortát szeghettek meg tanáraink, amelyet az egyik társunk készített.

A beszélgetés táncal fűszerezve ugyan egészen vasárnap hajnalig tartott, de a hangulat és annak az estének a varázsa azóta is, mert azóta is keressük egymást, és mindenki az ismétlést szorgalmazza.

„Ez egy felejthetetlen este volt” írta Marika, néni és azt hiszem, ez az egy mondat valóban hűen tükrözi azt a szombat éjszakát, ezt a falrengető nevetésekkel és a torokszorító pillanatokkal fűszerezett néhány röpke órát.

Ezúton is köszönet a szervezőknek és mindenkinek, aki ott volt, már most nagyon várjuk a következőt.

Tóthné Ilonka Tünde

25

Újra találkoztunk... megint eltelt 5 év

2012-t írunk. Ismét osztálytalálkozót szerveztünk. Hányadik is? 1986-ban ballagtunk az általános iskolából. Egy hosszas szervezőmunka után megtartottuk a 25.éves osztálytalálkozónkat. Nem minden osztálytársunk jött el, néhányan hiányoztak.

Zrupkó Ferencné Elluska a volt osztályfőnökünk nyitotta meg a beszélgetést dr. Pap Béláné Marikával együtt. Mindenki bekapcsolódott a beszélgetésbe, közben megemlékeztünk elhunyt osztálytársunkról.

A vacsora marhapörkölt volt burgonyával és savanyúsággal.

A meglepetés ezután következett. Hatalmas csoki torta, rajta a nyolcadikos és az óvodás csoportképpel. 2 osztálytársunk házi süteménnyel is kedveskedett. A vacsora és az este is jó hangulatban telt el. Az ajtót éjjel fél 3-kor zártuk, mindenki jól érezte magát.

Szappanos Anikó

45

Negyvenöt éves osztálytalálkozó

1967-ben ballagtunk el az általános iskolából. Azóta 5 évente találkoztunk. Az idén éppen kilencedszer. Mindig nagyon örülünk a találkozásnak. Sajnos már öten nincsenek közöttünk. Róluk is minden alkalommal megemlékezünk. Tanáraink közül Kiss Gyuláné Erzsike, aki 3. 5. 6. és 7. osztályban volt osztályfőnökünk, férjével együtt jött el. A hetedik osztály második felében Petrányi Miklósné Terike néni vett át bennünket. Nagyon örültünk, hogy mint minden alkalommal, most is itt tudott lenni. Menyhártné Marika nénit is nagy szeretettel vártuk, de egészségügyi okokra hivatkozva nem tudott eljönni. Osztályfőnöki óra keretében elmondtuk, hogy mi is történt velünk az elmúlt öt évben. Kiderült, hogy többen nyugdíjasok lettünk. Sokunknak diplomás

a gyermeke, akik megtalálták az életben a helyüket. A szakemberekként dolgozók is elismertek a munkahelyükön. Többünknek van unokája, akiknek a fényképeit mindenki büszkén mutogatta. Tanáraink elképedve vették tudomásul, hogy nagymamák és nagypapák vagyunk már mi is. Az ő szemükben mi még mindig kis diákok maradtunk. Nagyon jó hangulatban telt el az este, csak azt sajnáltuk, hogy a helybeliek közül kevesen jöttek el. Felvetődött, hogy mivel rajtunk is telik az idő, talán ezután már három évente kellene találkoznunk. Reméljük, hogy a következő találkozáson a most hiányzók is velünk lesznek.

Matók Pálné, Rigó Andrásné

Strand napló

Ismét eltelt egy szezon a Jászboldogházi Strandfürdő életében, de nem áll módunkban panaszkodni, hiszen a felújítás óta a legjobb évünket zártuk idén. Manapság a strandok életében nagy szó, ha pozitívan tudják zárni az évet, és büszkéik lehetünk arra, hogy ez a "MI STRANDUNK"-nak sikerült. A szezont idén is úgy, mint tavaly, a már-már hagyománnyá vált Civil Szervezetek napja nyitotta, melyre a kiváló szervezés, együttes összefogás és nem mellesleg a rengeteg színes program miatt nagyon sok ember ellátogatott hozzánk.

A nyár folyamán rengeteg élménnyel gazdagodtunk, kaptunk hideget-meleget, de ez egy fürdő üzemeltetésével jár. Ezek az események segítenek minket a tapasztalatszerzésben, és hogy a legjobbat tudjuk kihozni a strandfürdőnk-ből.

Az idei évben is sok kisdíák választotta a strandunkat úszni tanulásra, melyre az úszótanfolyamok keretében volt lehetősége. A szezon első két hónapjának minden napján úszásoktatásoknak biztosítottuk a helyszínt, melyre nem csak boldogházi gyermekek, hanem a környező településekről is érkeztek (Jánoshida, Tápiógyörgye, Jászsálszentgyörgy, Szászberek, Újszász) hozzánk.

Táborozás tekintetében is volt érdeklődés, és szerencsére idén is jó pár gyermektábornak tudtunk helyszínt biztosítani. A táborok jó hangulatban, mindenféle negatív kritika nélkül zajlottak.

A büfé életében is változás történt. Ez évtől új üzemeltető szolgálta ki a vendégeket, és járult hozzá a kellemes időtöltéshez.

A szezonban szerencsére semmilyen rendkívüli esemény, baleset nem történt. Hatósági ellenőrzések során mindent rendben találtak, vízminta eredmények a medencéről minden esetben kiválóak lettek.

Strandfürdő számokban:

Nyitva tartás: június 2. szeptember 2. között

Belépő vendégek száma:

Június 3475 fő

Július 5020 fő

Augusztus - 3519 fő

Összesen: 12014 fő

Éjszakai fürdő vendégek száma: 449 fő

Minden kedves vendégünknek szeretném megköszönni, hogy 2012-es szezonban is minket választottak, és ezzel öregbítették hírnevünket, illetve szeretném megköszönni a Polgárőrség, Tűzoltó, Faluszépítő egyesületnek a rengeteg segítséget, és a strand dolgozóknak a kitartó munkáját.

Javában benne vagyunk már az őszben, és nyakunkon a tél, de jövő év júniusától ismét várja minden kedves meglévő és leendő vendégünket a Jászboldogházi Strandfürdő.

Szöllősi Péter

Gondolatok, amiket szeretnék megosztani

Azt gondolom, Jászboldogházán van egy ékszerdoboz, melyben van egy igazi „gyöngyszem”, melyet az Újszászi Nevelési Központ Városi Óvodai Intézményének óvodásai, volt óvodásai is megismerhettek az elmúlt évtizedekben, s idén nyáron is, a strand-ovi programhoz kapcsolódóan. Az ékszerdoboz maga a Strandfürdő, ami ideális környezetet biztosít gondozottságával, tisztaságával, segítőkész munkatársaival. Pedagógus szemmel nézve igazi gyermekparadicsom óvodás és más csoportok, családok számára, s biztos, hogy a fejlesztések nyomán még inkább azzá válik. Az igazi „gyöngyszem” pedig, nem más számunkra, mint Mészáros Béláné Ili néni, akinek neve fogalomná vált óvodásaink, szülei és nevelők közösségük körében. Első perctől kezdve Ő oktatja, s ami még fontosabb hihetetlenül személyes, szeretetteljes kapcsolatban, de nagyon következetesen és iszonyú hozzáértéssel, szakmai felkészültséggel neveli az úszásoktatáson részt vevő apróságainkat, s nagyobb testvéreiket. Évek óta csodáljuk, hogy az először a szemeket dörzsölő, felfröccsenő víztől is összerendezzen, vagy éppen vízimádó, de szertelen gyermekekből hogyan nevel, tíz nap alatt igazi, fegyelmezett, úszópalántákat. Csodálatos dolog, hatalmas élmény, nekünk is, végigkövetni a gyermekek változását, fejlődését, amit Ili néni produkál. Napi 6-7 órát tölt a vízben, s mégis minden percben, fáradhatatlanul tud mosolyogni, biztatni, ösztönözni, motiválni, utat találni a gyermekek lelkéhez, szívéhez. Ha kell, ölel, ha kell, hosszú percekben át beszélget, ha kell, összehúzza a szemöldökét, ha kell, bemutat, mozgatja a karokat-lábakat, hogy a gyermekek ráérezzenek az úszómozgásra, s birtokba vegyék a vizet, megszerezzék a tudást, amivel az úszás örömteliségét átélhetik. Megtanítja, hogy az úszás csodálatos sportág, de akarat és kitartás kell hozzá, hogy valaki megtanulhassa és sportként vagy szórakoztató játékként élvezze. De megtanítja azt is, hogy fegyelmezettséggel, megfontoltsággal kell közelíteni a vízhez még akkor is, ha biz-

tonsággal tudunk úszni. Összességében felemelőek azok a percek, amikor az úszóvizsgán felsorakoznak az apróságok, s az Ili néni kedvéért, szülei, pártáiknak, óvó néniknek bizonyítandó, átszelik egy vagy két úszásnemből a nagymedencét. A gyermekek szemében öröm, Ili néni szemében elégedettség és szeretetet, a szülők szemében büszkeség és meghatottság tükröződik, s ez utóbbiaknál le-legördül még egy - egy könnycsepp is. Ezeket a felemelő pillanatok az oklevélosztáson felül Ili néni meglepetés ajándékai teszik teljessé, hiszen jól tudja, mennyit dolgoztak, hogyan küzdöttek a tanítványok, s ezt a szereteten kívül tortával, aranyhalacska, béka királylány díjjal, vagy éppen egy túró rudival is jutalmazza. Felhőtlen az öröm, a büszkeség, s kis tanítványai, óvodásaink és volt óvodásaink soha sem felejtik el Ili néni, s a következő évben, kedves ismerősként szaladnak hozzá egy ölelésre, buksi simogatásra. Azt hiszem, ezek a legfőbb elismerések Ili néni, mert ő az a pedagógus, aki a Mérei Ferenc által megfogalmazott gondolatok mentén végzi munkáját, gyakorolja még mindig, ha rövid időre is hivatását: „Csak az bánt jól a gyermekkel, aki saját maga lelkiismeretének ad számot arról, hogyan végzi munkáját.” Tartom és vallom, hogy bátran adhat számot lelkiismeretének, s szerénység nélkül büszke lehet magára, életpályájára, mert nekünk évtizedek óta mintát, példát ad arra, hogyan kell bánni a gyermekekkel, hogyan kell őket okosan szeretni, s rábírt arra, hogy legyőzzék korlátaikat, félelmüket, önmagukat, ahhoz hihetetlennek tűnő teljesítményeket érjenek el. Köszönjük a munkát, hitet, kitartást, a „csodát”, s csak egy kívánságunk van, sokáig részeseülhessenek benne kicsik és nagyok, szülők és pedagógusok.

*Szabóné Balogh Etelka
intézményegység vezető*

Hogy tetszik lenni?

Beszélgetés Baki Sándor nyugalmazott főtörzszászlós tűzszerésszel

Sándor első kérdése az volt, hogy esett rá a szerkesztőség választása, hiszen ő mindig is igyekezett háttérben maradni, nem kérkedni tevékenységével, bár a munkában, a veszélyben, mindig elől járt.

Válaszom egyszerű volt. Polgármesterünk, Szűcs Lajos javasolta az év eleji megbeszélésünkön. Tehát a kérdésünk:

Hogy tetszik lenni?

Köszönöm érdeklődéseketek, jól. Egészségem megvan, és miután 2002-ben újra visszaköltöztem Boldogházára – így duplán visszaszámazottnak tekintem magam -, kertészkedek, faragok, maketteket készítek, és természetesen a házunkat alakítgatom, javítgatom. Mindent magam csinállok, szerelek, ha kell, festek. Mestert még nem kellett fogadnom.

A kaputól rózsák, sőt kövirózsák vezetnek a ház bejáratáig. Nagyon szépek. Ki gondolja?

Természetesen én. Kedvenc virágom a rózsza.

Ahol beszélgetünk nem akármilyen makettek vesznek körül bennünket.

Mint mondtam, ez a hobbim. Ezek a hajók történelmet írtak valamikor. Pl. ez Nelson admirális zászlóshajója volt. Ez ami most készül, a Britannia, pedig hajózási kuriózum, hiszen a vitorlás és a gőzös közötti átmenetet képviselte.

Igazán, nagyon korhűek, és most arra kérlek, mesélj magadról, a munkádról!

Ehhez előkészítettem ezt az albumot, mely összefoglalja eddigi életemet. Tösgyökeres boldogházi vagyok, és jász gyerek, mert Jászberényben születtem 1953. szeptember 11-én. Szüleimmel és testvéreimmel együtt tanyán éltünk. Születésemkor itt a boldogházi tanyavilágban a Tápiói Iskola és a kápolna közelében, majd elköltöztünk az újszászi tanyára Dalmadiné Terike néni nagybátyjának a tanyáján, a „Bermudaháromszögben.” (Így neveztem a két vasútvonal – Hatvan-Szolnoki, a Budapest – Solnoki és a Tápió folyó határolta területet.) Amikor negyedik lettem, akkor költöztünk a Zrínyi utcába, tehát a nyolcadikat már a belterületi iskolában fejeztem be. Ipari iskolába kerül-

Baki Sándor

tem, ahol az ács-állványozó szakmát tanultam Szolnokon a 605-ös Ipari Szakiskolában. Az ipari sulit után katona lettem, és őrmesterként szereltem. Rögtön ezután rendőrségi állományba kerültem, és a Rendőrképzőt Szombathelyen végeztem. 1977. nyarán Pesten a Készenléti rendőrség tagja lettem. Kitüntetésfüggessel és szolgálatkészségemmel. Leérettségiztem, több iskolát elvégeztem az évek során. Így zászlósképzőt, tűzszerészetit, önvédelmit, robbantó mesterit és pirotechnikus I.-t.

1979-ben egy győrgyei lányt vettem feleségül, és Pesten kezdtük el a fészekrakást. Először egy bérlakásban, amit később megvásároltunk. Egy fiunk született, akivel most együtt élek, mivel 2000-ben 43 éves

korában szemünk láttára összeesett, és meghalt a feleségem. Szülőfalujában, Györgyén alussza örökalmát.

Idehaza, bevonulásom előtt önkéntes tűzoltó voltam, és ez idő alatt itthon dolgoztam a Tsz-ben az építőknél. Szabadidőmben önkéntes tűzoltó voltam. Egy pár versenyt meg is nyertünk bátyámmal, Jóskával, Pintér Sanyival, Nagy Miskával, Menyhárt Matyival, Farkas Imivel és Bózsó Lacival.

Visszatérve a munkámra, szorgalmamat látva „kiszúrtak” a rendőrségnél, és úgynevezett „elit csoportba” kerültem. Ezt a mai kommandósokhoz tudnám hasonlítani. A fegyveres bűnözők felszámolása volt a feladatunk.

Volt rá eset?

Sajnos, elég sok. A megalakulása is egy szomorú esethez kapcsolódik. Talán sokan emlékeznek a balassagyarmati kollégiumban történetekre. Ez a túsokat ejtő cselekmény, és annak felszámolása felhívta a rendőri vezetés figyelmét, hogy nálunk is létre kell hozni egy olyan csapatot, amelyek képesek ilyen feladatot végrehajtani.

(Közben nézegetjük a kiképzésről készült képeket, ahol helikopterről vagy egy magas házról egy szál kötélén ereszkedik le, az „elit 20” bemutatóit, melyet újságíróknak, televíziósoknak, magas rangú vendégeknek szolgáltatottak.)

1987-ben (akkor 33 éves voltam) került nyilvánosságra, hogy létezik egy „KOMONDOR” kommandó, fő-

törzsőrmesterként kerültem oda, jelentkezés nélkül, hiszen az „elit csapat” alkotta ennek a magját. Itt már kiképzési feladatokat is elláttam. Emlékezetes számomra 1989. karácsonya. A fát díszítettük a családommal, amikor mozgósítottak, és a román határhoz vezényeltek bennünket, ahol egy 100 km-es szakaszt kellett védenünk. Harci parancs esetében nincs de, azonnal menet felszerelésbe kellett öltöznünk. Kecskemétnél megálltunk tankolni, a benzinkutas csak ennyit suttozott: „Nem tudom, kik maguk, de nagyon félelmetesek!” Szolgálati útlevéllal is rendelkeztem, ugyanis ha szökevényeket, bűnözőket kellett hazahozni, nem volt idő, hogy vízumra várjunk. Így jutottam el kétszer is Dubaiba, Damaszkuszba, Prágába, Szófiába... (És mutatja a térképén bejelölt városokat.) úgy utaztam, mint gépszemélyzet, „fedélzeti mérnökként” szerepeltem.

Ez itt egy másik térkép, ahol azt jelöltem, hol voltam éles bevetésen. Kb. 36 volt, köztük több volt nagyon veszélyes. 1990-ig voltam kommandós, majd tűzszerész lettem egészen nyugdíjazásomig, 2002-ig.

Mi volt a feladatotok?

Bombariadók során e területek átvizsgálása. Kezdetben például minden parlamenti ülés előtt át kellett vizsgálni az üléstermeket. Természetesen én is kipróbáltam a „főméltóságok” helyét. Mi biztosítottuk a pápai látogatásokat is. Én a pápa közvetlen közelében voltam, a nullás zónában. Ez volt a könnyebbik feladatunk, de nekünk kellett kivizsgálni a robbantásokat. Egyik legveszélyesebb eset szintén karácsony előtt volt. A VII. kerületi Király utcában a Török étterem előtt egy bombát találtak. Annyira beborsoztak, hogy a kutya nem észlelte, imitációnak gondolták. Kiderült, távirányítós bomba volt, és mivel 200 m-es körzetben lezártuk a környéket, így aki robbantani akart, nem volt rálátása a jelzett pontra. Szerencsénk volt, hatástalanítani tudtuk a bombát, így néhány életet megmentettünk. Mi helyszínelünk az Egér úton, a „Porschés gyilkosságnál” is. (Erről egy film bejátszást is bemutatott Sándor.) Én akkor jeleztem, hogy ez egy telefonon irányított rob-

bantás volt. Nemrég találták meg az elkövetőt, aki beismerte, hogy valóban telefonos akció volt.

Ahogy a képeket, a filmeket nézem, Te mindig a veszélyzónában voltál. Nem féltél, nem sebesültél meg?

Természetesen minden akció előtt emelkedett az adrenalin szintem. Ha megismertem a feladatot, lenyugodtam. Akció közben pedig teljesen kizártam a külvilágot, csak a feladatra összpontosítottam.

Szerencsére egyszer sem sebesültem meg, ezt éberségemnek, odafigyelésemnek köszönhettem. Természetesen a feleségem nagyon féltett. Tudta, mibe megyek. Féltett a budaörsi kézigránatos merényletnél, a barcsi jugó bombázásoknál, a kínai étteremnél történt robbantásnál, és csak sorolta a többi veszélyes akciót.

Az albumod első lapján kitüntetéseid vannak. Melyik a legkedvesebb?

Talán ez a „Kiváló rendőr” kitüntetés, ami napjainkban az „Év rendőre” kitüntetésnek felel meg. Kb. 70-en rendelkezünk ezzel az országban. De szeretném megmutatni ezt az aranygyűrűt is, amit „Tűzszerész szolgálatért” kaptam nyugdíjba vonulásomkor.

Mi húzott haza, Boldogházára?

Pestet soha nem tekintettem otthonomnak, csak munkahelyemnek. Így feleségem halála után még inkább megerősödött bennem, hazajövek, hiszen akik közel állnak hozzám, keresztlányom Mariann és családja, Jóska testvérem – aki sajnos már nincs közöttünk – és felesége, Jancsi bátyám, rokonok és az ismerősök, mind itt élnek.

Kedves Olvasóink! Ez az írás csak töredéke mindannak, amit Baki Sándor elmesélt és bemutatott nekem. Az album, a filmek mind azt példálták, hogy egy különleges ember beszélgetőtársa lehettem. Köszönöm az Önök nevében is tartalmazó beszámolóját, és kívánunk neki nagyon jó egészséget és további aktív nyugdíjas napokat.

Zrupkó Ferencné

Könyvtári Hírek

A Községi Könyvtár saját programjaival az idén is csatlakozott az Országos Könyvtári Napok rendezvénysorozathoz, melyet az Informatika és Könyvtári Szövetség szervez a Nemzeti Kulturális Alap támogatásával október első hetében.

- ♦ A 2. osztály tanulóival és osztályfőnö-kükkel, Tóthné Simon Aranka tanító nénivel a Tájháza látogattunk, ahol a gyerekek lakóhelyük múltjával ismerkedtek. Köszönjük Besenyi Józsefné, Jolánka és Orczi Imréné, Veronka néninek a tárlatvezetést.
- ♦ Egészségügyi szűrővizsgálat keretében Faragó Józsefné védőnő vérnyomást és vércukorszintet mért.
- ♦ 2005 óta Benedek Elek születésnapja (szeptember 30.) a Népese Napja. Ezen alkalomból a 3. és 4. osztályos tanulókkal Könyvtári Óra keretében mesés rejtvényfejtés-

sel emlékeztünk vissza gyermekkoruk legszebb meséire.

- ♦ Iskolánk legkisebb tanulóinak Juhászné Terike néni mesélt hobbijáról, a grillázstorta készítéséről. Bemutatót tartott, ahol a gyerekek megkóstolták a remek finomságot, valamint a díszítés élményével is gazdagodtak.

- ♦ Október 7-én, Könyves Vasárnapon, rendkívüli nyitva tartással vártam a látogatókat. Az új könyvek bemutatása mellett, rejtvényfejtésben ügyeskedtek az érdeklődők.

Minden Olvasót szeretettel várok:

Pappné
Turóczy Henrietta

Az én hobbim

beszélgetés Berkó Sándorral és feleségével, Évával

A tavalyi nyolcadikosak bálja után nagyon kedves ajándékot kaptam a fiataloktól, egy csuhéból készült "hölgyet". Megtudtam, hogy készítője egy volt tanítványom, Nagy Éva. A karácsonyi forgatagban újabb meglepetés ért, hiszen férjével, Berkó Sándorral együtt bemutatták további alkotásaikat is: különleges festéssel készült üvegsodákat, csuhéangyalkákat.

-Hogyan kezdődött kézműves tevékenységetek?

Sanyi: Néhány éve volt egy karácsonyi ajándékötletem, amit nem tudtam sem megvásárolni, sem elkészíttetni, ezért úgy gondoltam, hogy elkészítem saját magam. Ez egy üvegből készült falióra volt, amit üvegfestéssel díszítettem, és az ajándékozott (Évi) öröme sarkalt a folytatásra, más tárgyak, anyagok díszítésére.

Éva: Részemről teljesen a véletlen műve volt: tavaly, a 8. osztály őszi báljára készülve nevet kerestünk a bálnak (osztályfőnök, gyerekek, szülők). Gondolkodtunk, hogy mi lehetne, ami még nem volt, s így jutott az eszünkbe a Csuheébál elnevezés. A csuhéból aranyos játékokat, kedves díszeket lehet készíteni, így a vendégeknek, tanároknak és az osztályoknak ezt a meglepetést adtuk.

-Van még valamilyen technika, amit szeretnétek kipróbálni?

Éva: Nem tartom magam túl jó kézügyességűnek, de szívesen készítenék használati tárgyakat csuhélelévből, és megtanulnám egy jó mestertől a 'titkos' fortélyokat. Jelenleg ezt szeretném leginkább elsajátítani. A csuhélevelet nagyon jó anyagnak tartom, öröm vele dolgozni. *Sanyi:* Igazából nincs, mert érzem a lehetőségeim és képességeim határait, ezért megelégszem azzal, hogy telente kicsit 'pingálgatok' a szokott módon, de lehetőleg mindig picit máshogyan.

-Szüleitektől tudom, hogy "nagy utazók" vagytok, és kirándulásaitokat úgy tervezitek, hogy a környék kastélyait meglátogatjátok. Mikor kezdtetek tudatosan érdeklődni a magyarországi kastélyok iránt?

Éva: Tudatosan az első közös kastélylátogatásunk után. Ez a dégi Festetics-kastély, és igen nagy hatással volt mindkettőnkre. Hatalmas angolpark közepén helyezkedik el, kicsit lentebb egy tó, közepén sziget, s a szigeten a Holland-ház, egyszerűen lenyűgöző.

Sanyi: Valóban szeretünk utazni, és szeretjük eltervezni a kirándulásokat, de nem 'utazunk' már különösebben a kastélyokra, inkább eklektikus az érdeklődésünk, azaz mindenre nyitottak vagyunk, ami egy helység, térség, vagy tájegység kapcsán megismerhető, megtekinthető, kipróbálható, esetleg megköszölhető. Én előre készülök alaposan, Évi csak nagy vonalakban tájékozódik, hogy az igazi nagy hatás a helyszínen érje. Később, mikor hazaérünk, újra megnyitjuk a neten az információs csapokat és 'utómunka' keretében tesszük teljessé az új ismerethalmazt. Még annyit, hogy nem a kastélyokhoz lettünk hűtlenebbek, csak egyszerűen elfogynak lassan az ország kastélyai, és ahogy Évi is mondta, mind többet 'portyázunk' a határainkon túlra is.

-Melyik volt a legmeglepőbb kastélytúrátok?

Éva: A legmeglepőbb számomra a monoki volt. Amikor először ott jártunk, (a nagy kastély mellett) egy kis, romos

kastély látványa fogadott bennünket, szépsége azonban így is megkapó volt. Néhány évvel később visszamentünk, mert hírét vettük, hogy e romos kiskastélyt, a Monoky család hajdani fészket felújították. És akkor volt az igazi meglepetés: egy szépen felújított, hangulatos épület állt előttünk. Érdekessége, egyedisége még abban is állt, hogy a felújítás során egy csodálatos pincerendszert fedeztek fel alatta, amit részben feltártak és helyre is állították a műemlékvédelem közreműködésével. Amilyen szerencsénk volt, a kastélyban még zajló apróbb munkák miatt az új tulajdonos édesapja a helyszínen tartózkodott, és készségesen megmutatta nekünk az egész épületet és a pincerendszert is. Hálásak vagyunk neki érte.

Sanyi: Én legmeglepőbbet nem tudok megnevezni, inkább néhányat megemlítenék, ami különösen emlékezetes maradt valamiért. Ilyen a közeli turai Schlossberger-kastély, ami egyenesen mesébe illő a maga ódon hangulatával, lepusztultságával együtt. Vagy a tiszadobi Andrassy-kastély, amely a Loire-völgy kastélyainak stílusában épült, és 4 bejárata mellett 12 toronnyal, 52 helységgel és 365 ablakkal rendelkezik. Ugye érdekes? Persze meg kell említeni a barokk pompája okán felülmúlhatatlan fertői Esterházy-kastélyt csakúgy, mint a keszthelyi Festetics-kastélyt, illetve a gödöllői Grassalkovich-kastélyt is. Figyelemre méltó továbbá az angol neogót stílusban pompázó nádasdladányi Nádasdy-kastély és a martonvásári Brunszvik-kastély is, igazi kuriózumok ezek is. És a sor –szerencsére– hosszan folytatható lenne.

-Most érkeztek meg a nyaralásból, mit fedeztek fel?

Sanyi: Többnyire újrafelfedező körúton voltunk, ami annyit jelent, hogy már korábban látogatott helyeket kerestünk fel. Persze azért mindig akad újdonság, mert az egyik legfontosabb elv kirándulásaink során, hogy nézzük meg a lehető legtöbbet, de ne mindent, s akkor biztos a visszavágás. Bogács számtalan igényt kielégítő kikapcsolódási lehetőséget kínál az odalátogatónak, de mi e mellett ellátogattunk Bükk-szentkeresztre, ahol a helység csodálatos fek-

vésén túl gyönyörködtünk az élénk táru-
ló festői panorámá-
ban, valamint felkerestük Szabó György híres gyógy-
nykertjét és boltját. Megismerkedtünk a mészé-
getés ősi
formájával, melyet a település feletti kemencékben vége-
znek és az egyiket egy tősgyökeres számacsaláddal
'öriztetnek' az odalátogató legnagyobb derűtségére. Ez-
után felkerestük a település másik végén lévő Boldogasz-
szony köveket, amelyekhez egy legenda és - a néphit sze-
rint- gyógyító erő párosul. Igen érdekes az erdőben a fák
között kiálló kövek sokaságának látványa. Felfedeztük,
hogy Mo-on is létezik holdbéli táj. Erről bárki meggyőző-
dhet, ha végigjárja a Bél-kő tanösvényt, amely Belpátfalva
mellől (az egykoron ciszterciek által alapított monostor
romjai és épen álló apátsági templomuk tövéből) indul, s
mintegy 5 km megtétele után megismételhetetlen látvány-
ban részesít. Itt egy kőbánya üzemelt, amiből a hegy tete-
jének bontásával, mélyítésével nyerték az alapanyagot.
Miután a bánya bezárt, az egyszerű halandó is megcsodál-
hatja, hogy milyen az, amikor egy hatalmas felületen nem
terem semmi. A szó szoros értelmében. Felfedeztük ha-
zánk legnagyobb hegyszorosát, ez Uppony határában van,
ami egy zsákfalva az Észak-Bükkben. A szurdok alján az a
Bán-patak csordogál, amely felelőse a Lázberci-víztározó
feltöltöttségének. A szurdok legmagasabb pontján, ami
mintegy 170 méterre magasodik a patak fölé –ezért rekor-
der-, áll egy fészület fából, és hirdeti a reformáció terjedé-
sének északi határát. A látvány itt is magáért beszél. Ha
eddig terjedt a reformáció, hát nem mentünk tovább, ha-
nem eltöltöttünk néhány napot a Kálvinista Róma mellett,
Hajdúszoboszlón (s persze Debrecen sem hagytuk ki).
Ezen a részen annyi a vendég, hogy felfedezni már nekünk
nem is hagytak semmit, ezért egy kiadós csobbanás és a
megszépült Debrecenben megejtett városlátogatás után
meg sem álltunk a Pilisig, pontosabban Pilisszentlászlóiig,
ahol barátaink élnek. Itt már tényleg megfordultunk jó
néhányszor, de most felfedeztük, hogy a falu – a neve elle-
nére – a Visegrádi-hegység legmagasabbán fekvő lakott
települése. A község határában, az erdő mélyén, egy
völgyben van a hazai Budhista felekezet temploma, a
Hobodzsi. Itt nyaranta hosszú elvonulásra gyűlnek össze a
szerzetesek és tagok, hogy puritán körülmények között
végezzék lelki gyakorlataikat, szertartásaikat. Mivel bará-
taink is tagjai a gyülekezetnek, így meginvitáltak az elvo-
nulás záróeseményére, az avatási szertartásra. Mondhatom,

különleges élményt nyújtott a korábban csak filmekben
látott hasonló esemény. Utolsó felfedezésünkhöz Nagyör-
zsönybe 'kellett' kirándulnunk. Szlovákia felől érkezve
először a szépséges Ipoly, utána a Börzsöny megismétel-
hetetlen panorámája és végül a vadásznapj forogtag foga-
dott bennünket. A település fekvéséből eredő szépségéről,
templomairól (4 is van e kis településnek), vízimalmáról,
ügyes kézműveseiről Menyhárt Olga biztosan többet tudna
mesélni, hisz Ő itt kezdte a tanítónéniskedést. Ami még
érdekes, az a kisvasút, amely Nagyörzsöny és Nagytárs
között üzemel az erdő mélyén zakatolva, s a nagy szintkü-
lönbséget un. csúcsfordító eljárással küzdi le. Ez a csúcs-
fordító immár ipari műemlék és az ittenivel együtt 3 mű-
ködik összesen a világon. Ennyi jutott nekünk az idei nyár-
ra.

-Elárulnátok legközelebbi útiterveteket?

Éva: Az őszi folyamán szeretnénk egy hosszú hétvégét
eltölteni a száztornyú Prágában.

-Miért ajánlanátok Olvasóinknak kedvenc időtöltéseit- eket?

Éva: Úgy gondolom, hogy valami újat létrehozni, alkotni
és azt ajándékozni szeretteinknek nagyon szép dolog.
Amit nem lehet a boltban megvásárolni, és egyszeri, meg-
ismételhetetlen, az az igazán egyedi. Aki szeretettel fo-
gadja, annak biztosan szép ajándék és eszmeileg ér sokat.
Utazni és országunkat, múltunkat megismerni nagyon iz-
galmas és szép dolog. A csodálatos épületek látványa fe-
lejthetetlen esztétikai élményt nyújt, ezért bátran ajánlom
mindenkinek, akit egy kicsit is érdekel a régmúlt építésze-
te és a megmaradt épületek.

Sanyi: Miközben 'hobbizom', azt tapasztalom, hogy telje-
sen kizárom a külvilágot, csak az alkotás van, ami feltölt
és ellazít. A kirándulás az más, az fárasztó sport, de min-
dennél többet jelent nekem, ugyanis van egy még nagyobb
hobbim, ez a fényképezés, s egy- két jól sikerült fotóért a
világ végére is elmennék; már nem is tudom, hogy a kirán-
dulás miatt fotózok-e, vagy a fotózás miatt kirándulok. De
mindez így van jól.

**Kedves Évike és Sanyi! Köszönöm a beszélgetést, és
további alkotó örömet, és szép, tartalmas kiránduláso-
kat kívánok.**

Zrupkó Ferencné

Hivatása ... *Beszélgetés községünk fiataljaival*

Ismét egy boldogházi fiataalt kérdezgettem, hogy megosszam a hallottakat a Kedves Olvasókkal. Gömöri Péter lelkesen mesélt a munkájáról és a mindennapjairól, én pedig csak figyeltem, hallgattam és próbáltam eligazodni a mechatronika, a robotok és a kábelek világában. Peti kedvesen mosolygott és igyekezett úgy válaszolni a kérdéseimre, hogy az egy laikus, ráadásul egy nő számára is érthető legyen. J

Gömöri Péter édesanyja Gömöri Imréné már hosszú évek óta dolgozik egy méteráru boltban eladóként, édesapja pedig már nyugdíjas.

Gömöri Péter

Kedves Peti! Mesélj, kérlek egy kicsit merre töltötted a diákéveidet az általános iskolát követően.

A nyolcadik osztály elvégzését követően Szolnokon folytattam a tanulmányaimat, a Széchenyi István Gimnázium angol-informatika szakán, majd Gödöllőre felvételiztem sikeresen a Szent István Egyetem gépészmérnöki karának mechatronikai mérnök szakára. *(Mechatronika: a gépészet, az elektronika és a számítógépes irányítás együttes fogalma, amelyek az ipari termékek tervezése és gyártása során együttesen jelennek meg.)* 2010-ben végeztem el az alapképzést, majd ugyanitt elkezdtem a mesterképzést is, amelyből már nem sok van hátra, még a diplomamunka elkészítése és az államvizsga vár rám.

Már az egyetem mellett elkezdted tapasztalatot és gyakorlatot gyűjteni a szakmádban?

Nagyon szerencsésnek mondhatom magam, hiszen az egyetem számos mérnököt foglalkoztató nagy céggel áll kapcsolatban, így a jó tanulmányi eredményeket elérő hallgatók egy sikeres „állásinterjút” követően gyakorlati szerződést köthetnek velük. 2011 év elejétől körülbelül kilenc hónapig én is részt vehettem ebben a programban, tapasztalatot és gyakorlatot szerezve a választott szakmám területén. Takszonyban dolgoztam elektromos konstruktorként, műszaki rajzokat készítettem elektromos kábelekről.

Már dolgozol, ugye jól tudom?

Igen, már dolgozom. Kecskeméten kaptam álláslehetőséget egy autógyárban. A gyár három üzemből épül fel: karosszériagyártó, összeszerelő és festő üzem. A cég, akivel munkaviszonyban állok, a karosszériagyártó üzemmel áll kapcsolatban. A feladatunk, hogy a gyártósorok elemeit, az úgynevezett robotok nagy részét programozzuk be. Az általunk programozott robotok a gyártás során különféle részfeladatokat látnak el úgy, mint például: hegesztés, ragasztás, pakolás.

Ez egyébként nagyon érdekes dolog, ugyanis nekem az a véleményem, most hogy már több gyárban jártam és tevékenykedtem, hogy minden gyár más, máshogy épül fel. Így amikor új helyre kerülök, mindig rengeteget kell tanulnom, szinte mintha mindig újra „kezdő” lennék. Nagyon szeretem a munkámat, annak ellenére, hogy sok áldozattal jár. Sajnos nagyon keveset tudok hazautazni, találkozni a családommal, a párommal és a barátaimmal.

Ha van egy kis szabadidőd, hogyan próbálsz feltöltődni?

Korábban rendszeresen fociztam és bicikliztem, azonban erre már sajnos nagyon kevés időt tudok fordítani, ahogy azt az előbb is

említettem. Néha eljutok egy-két kispályás mérkőzésre, vagy tekerni egyet, de sajnos nem olyan sűrűn, mint szeretnék. Ezen felül, ha kicsit több időm van, és időt tudok rá szakítani, szívesen találkozom a barátaimmal egy kis beszélgetésre. Nemrég volt egyébként az általános iskolás 10 éves osztálytalálkozónk. Nagyon jó volt újra találkozni a régi osztálytársakkal, akikkel 8 éven át „koptattuk” az iskolapadot.

Mi az, ami miatt a leginkább kedveled a munkahelyedet?

Nagyon változatos a munkaköröm, mindig új kihívások elé állítanak. Ha rám bízzák egy új, vagy eddig általam nem programozott technológiának a gyakorlati működésének az elkészítését és azt bár hosszas fejtörést követően sikerül elkészítenem, nagyon jó érzés és sikerélményt jelent. Rengeteg emberrel kerülök kapcsolatba nap, mint nap, többek között külföldiekkel is.

Milyen terveid vannak a jövőre nézve?

Nemsokára átadjuk a gyártósorokat Kecskeméten és valószínű, hogy ezt követően külföldön egy másik gyárban kap megbízást a cégünk, új gyártási folyamatok kidolgozására. Egyébként egy új gyártósor kialakítása azzal kezdődik, hogy egy irodában az úgynevezett offline-os kollegák elkészítik a terveket, majd szimulációs gyakorlatokat végeznek számítógépen. Elkészítik a programokat és elküldik az online-os kollegáknak a gyárba, akik a gyakorlatban kipróbálják az elkészített programokat és, ha szükséges azt javítgatják a felmerülő problémák mentén.

Kedves Peti! Köszönöm, hogy nagy türelemmel, néha többször is neki rugaszkodva próbáltál bevezetni a szakmád rejtelseibe. Kívánok neked a további munkádhoz, tanulmányaidhoz sok sikert és kitartást!

Koczáné dr. Fehérvári Mária

Régen volt – hogy is volt?

A Tápiói búcsú

Ez év szeptember 8-án kellemes meglepetésben volt részem. Néhány volt tápiói lakos-- a lakhely elkötelezettjei-- a tápiói kistemplom helyén, a felújított kereszt mellett megszervezték a Kisasszony napi búcsút, a tápióiak búcsúját. A Kisasszony napi búcsún én 1947-óta vettem részt, az első években mint kisgyerek, majd később pedig minisztráns. Visszaemlékezéseim szerint akkor még a búcsút szeptember 8-án Kisasszony napján tartottuk meg. Ekkor a tápiói és az alsóboldogházi iskolába a szünet volt, így tudtunk a búcsún részt venni. Majd változott a rendszer, a politika az ilyen ünnepeket eltörölte, és a búcsú megtartása áthelyeződött a szeptember 8- hoz közelebb eső vasárnapra.

A Kisasszony napja szeptember 8. egy római katolikus ünnep. Jézus Krisztus anyjának, Szűz Máriának a születésnapja. Ez a nap országosan elterjedt búcsúnap volt. Ezen a napon volt a búcsú Tótkéren, Pusztamonostoron vagy Jászberényben a Szentkúti templomnál, de ezenkívül még sok helyen az országban. A Tápiói búcsúnak nagyon sok résztvevője volt, mert a Boldogházi határrész is nagy, de vendégek jöttek a szomszéd településekről, és részt vettek a szentmisén és a körmeneten.

Ez búcsú a Tápióiak életében nagy jelentőséggel bírt. A

készülődés korán megkezdődött, kimeszelték a tanyát, a nagylányoknak új ruhát varrattak, a férfiak, gyerekek frissen voltak nyíratkozva (haját vágattak) a lányok, asszonyok frissen daueroltatták a hajukat, mert ezt az ünnep megkívánta. De másilyen előkészületek is voltak A búcsú előtti napokban megtörtént a birkavágás. Jellemzően az ünnepi ebéd a tyúkhúsleves és a birkapörkölt volt. Ez jellemző volt egész Boldogházára.

A kistemplom körüli gyepen voltak kipakolva a búcsúi árusok. Volt ott körhinta, melyet emberi erővel forgattak, különböző árusok, mütyörök, simlabda, zsákbamacska, fagyalt, cukorkák, mézes kalács, borkimérő meg minden egyéb. Az idő haladtával ezen árusok száma csökkent, és az ötvenes évek második felében már csak a tápiógyörgyei cukrász járt ki fagyalittal és cukorkával. A templomi szertartás előtt és alatt az árusok nem forgalmaztak, csak a szertartás befejezése után kezdődött a kavalkád az árusoknál. Mikor a búcsúfiát beszereztük, odahaza kezdődött az ünnepi ebéd. A délután a vendégek társaságában telt el. Este a fiatalság szórakoztatására a tápiói iskolában búcsúi bált rendeztek és ott lehetett hajnalig mulatni

Azt, hogy ezek a búcsúi szokások mikortól erednek nem tudom, de 1959-ben megszakadt. Ekkor volt az utolsó búcsú, és most 2012-ben indult újra. Reméljük, akik ott voltunk, hogy jövőre is tudjuk folytatni, ígéret van, remélem meg is tudjuk valósítani.

A mostani rendezvényért köszönet a rendezőknek

Nagy Albert

Filmet forgattak

A nyár folyamán nem mindennapi eseménynek lehettünk részesei.

Kis falunkban filmet forgattak. Az olvasók közül bizonyára sokan szívesen emlékeznek vissza az 50 évvel ezelőtti eseményre, amikor Jancsó Miklós rendező Oldás és kötés című filmjéhez vettek fel itt jelenetet.

Most Dombrovsky Linda forgatott nálunk, aki már több kisjátékfilmet, reklámfilmeket készített. Örömmel válaszolt a kérdésekre:

Kik forgattak nálunk?

A Filmművészeti Egyetem rendező szakos hallgatójaként készítettem a Harmadnapon c. kisjátékfilmet, ami a diploma filmem lesz. A Mirage Film Studio (Taschler Andrea) és a Katapult Film (Angelusz Iván) közös produkciójában készült. Fiatal csapat vagyunk, sokakkal már az első munkám óta együtt dolgozom, megbízom bennük, tehetséges és kitartó emberek. Kellett is a 40 fokban az elkötelezettség és hit. Az operatőr Dobos Tamás volt, gyártásvezetőnk Lovas Nándi, munkatár-

sam Esztergályos Krisztina. Sajnos nem tudok mindenkit egyenként kiemelni, de nagy szerencsém volt minden munkatárssal.

A színészekkel korábban még soha nem dolgoztam együtt, nagyon nagy

áldás, hogy jól bírták a nagy melegben a napi 12 órás munkát. A főszerepben Nagy Anna-ő volt Pacsirta Ranódy László filmjében-, Györgyi Anna, aki a lányát játssza, egyik legtehetségesebb magyar színésznőnk, valamint

Pillanatkép a filmből, a körmenet...

Huszárik Kata -aki Nagy Annának a kisebbik lánya a filmben miközben az életben is a lánya. Znamenák István és Hay Anna is felbukkan a filmben, velük is nagy öröm volt végre együtt dolgozni. Nem kímélték magukat sem fizikailag, sem belülről: olyan tehetséggel és akarattal csinálták végig az 5 napot, hogy minden hálám az övék.

Milyen a film, miről szól?

Ez egy 20 perces kisjátékfilm, saját forgatókönyvem alapján.

Ugyanarról szól, mint rejtetten összes korábbi munkám: a tékozló fiú hazatéréséről. Három nő (anya és két lánya) történetébe ültettem át a bibliai példázatot, és nem a tékozló fiút (lányt) állítottam a középpontba, hanem aki ott-hon maradt. Ő az, aki dolgoz, segít, megbízható, mégsem ő kapja az igazi atyai (anyai) szeretetet-legalábbis ő úgy érzi.

Nagyon ismerős és emberi történet ez, szerintem minden családban ott vannak azok a különös viszonyok, amik a tékozló fiúban: a testvéri féltékenység, a szülő-gyermek viszony mélysége és felszínsége, a családon belüli szeretet kommunikációjának betegsége, zavara, és az ebből fakadó félreértések, fájdalmak. Én hiszek abban, hogy az ember túl tudja lépni önmagát, és (ha fogcsikorgatva is) fel tudja ismerni, hol rontotta el, és képes (akár néma) bocsánatkérésre-és megbocsájtásra. Nálam is nyitva marad a történet, ki tudja, mi történik pár nap, pár hét vagy év múlva, de én titkon hiszek a csodákban.

Miért pont Jászboldogházán forgattak?

A történet ma játszódik, de térben és

időben elemeltük: nem érdekelt, hogy napjaink vidéki Magyarországa, sokkal inkább a történet időtlensége vonzott. Ezért is volt nehéz a helyszínválasztás. Ekkor kerestem meg Molit (Molinár István helyszínválaszt), aki rögtön megmutatta nekem fényképen Gaál Ferenc tanyáját Jászboldogházán. Első pillantásra beleszerettem. Másnap kocsi-útunk, és élőben még boldogabbá tett a helyszín: egy tanya az Alföldön, az időtlen tér, a semmi közepén, majd belépve egy kincses sziget. Megállapítottuk, hogyha itt forgatunk, semmit nem kell lehoznunk, kellékeket, tárgyakat, minden itt van és úgy, ahogy a nagy könyvben meg van írva, sőt, ál munkában sem tudtunk volna elképzelni ilyen helyszínt. Nagy megkönnyebbülés volt, amikor kiderült, Ferenc szívesen odaadja a családi örökséget a forgatásra, sőt: akárhányszor leérkezünk újabb és újabb meglepetésekkel fogadott. Megcsináltatta a vizes blokkot, az áramot, egy tiszta, felszerelt ház várt minket, amikor beköltöztünk. És vendégszeretet, ami lelkileg az egyik legfontosabb. Ha nincs ilyen segítségünk, „angyalunk”, ez a film nincs.

Hol lesz látható?

A kisjátékfilm műfaját a hossza választja el a nagyjátékfilmtől. Ugródeszka ez a mozifilm előtt a rendezőknek: kisfilmek által tanuljuk meg, hogyan kell filmet csinálni, csak itt még kisebb a felelősség. Nehezen lehet rá emiatt pénzt is szerezni, hiszen nehezen eladható. Ezt a filmet a Nemzeti Kulturális Alap támogatásából kezdtük el készíteni, de Taschler Andrea producer segítségével sikerült további támogatásokat bevonjunk, a film koproducerei a

Focus-Fox és a Sparks nevű cégek, akik kamerával, lámpákkal, illetve film nyersanyaggal és az utómunkálatokkal segítik a produkciót. És természetesen igénybe vesszük a Filmtörvény által biztosított 20%-os közvetett támogatást is. A mozik nagy ritkán játszanak egy-egy kisfilmet nagyjátékfilmek előtt kísérőfilmként. Ha pedig sikerül elérni, hogy a film bekerüljön a nemzetközi filmfesztiválok programjába, ami feltett szándékunk, akkor jó eséllyel eladható lesz magyar és külföldi tévéknek is. A Harmadnaponnal is ilyen terveink vannak,

természetesen Jászboldogházán lesz egy kiemelt vetítés, csak a helyieknek (illetve tápiógyörgyeieknek, ahol kitűnő szállást kaptunk), ha elkészül a film.

Hogy éreztétek magatokat nálunk, ezalatt az 1 hét alatt?

Ennyi segítséget és kedvességet nem nagyon kaptam még forgatás során, pedig csináltam pár filmet vidéken. Nagyon meghatott az a hit, ahogyan a boldogházaiak segítették a filmet. Megjelentek a „castingon”, elbeszélgettek velünk, érdeklődtek, majd be is tartották a szavukat, nem hagytak minket cserben. Plébános úr, Ervin atya késő este is fogadott minket a plébánián, amikor kellett valami, rögtön szolgálatkész volt, egy szó nélkül teljesített mindent. Az a profizmus, ahogyan Heni, te segítette a munkánkat, még szakmán belül is kiemelendő, a helyiek castingja nagyon fontos része volt a filmnek. Ágnes ápolónői szakértelme szintén egy olyan ajándék volt, hogy nélküle talán nincs is az a jelenet a filmben... Kaptunk IFA teherautót, motort, nem is tudok mindent felsorolni... Utólag is elnézést a szereplőktől, hogy megvárakoztattuk őket, de hát a filmezés az ilyen műfaj sajnoszerencsére.

A városvezetésnek is nagy hálával tartozunk: hogy lehetővé tették a forgatást, az előkészületeket, hogy nyugodtan és biztonságban tudtunk dolgozni, ez az egyik legfontosabb dolog. Boldogháza mellett Györgyét is kiemelném, mert ott is meghatott minket a helyiek vendégszeretete.

Nem tudom személy szerint mindenkinek megköszönni itt, de nélkülük, nélkülük nincs ez a film... Sajnos a strandra nem jutottunk el, pedig készültünk egy éjszakai fürdőzésre!

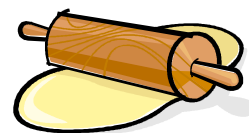
Köszönjük a tájékoztatást, érdeklődve várjuk a vetítést.

Pappné Turóczi Henrietta

A stáb tagjai

KI MIT SÜTÖTT?

A keletlen pite régen igen népszerű sütemény volt, hiszen csaknem minden hozzávaló rendelkezésre állt a háztartásokban. Augusztus 20-án a sütemény-bemutatóra hárman, háromféle keletlen pitét készítettek. Javasoljuk a kedves olvasóknak, próbálják ki mindhárom receptet.

1. TEJFÖLÖS KELETLEN PITE

Hozzávalók:

8 dl házi tej,
1 tojás
3-4 szedőkanál liszt
1 bö kávéskanál cukor,
kis kávéskanál só,
1 evőkanál olvasztott zsír

Kissé sűrűbb palacsintatésztát készítünk. Alaposan kizsírozott, lisztezett tepsibe öntjük, tetejét meglocsoljuk egy evőkanál olvasztott zsírral és nagyon sok, keményebb házi tejföllel. Forró sütőben sütjük, míg a teteje szép piros lesz. Így süttötte nagymamám Nagy Benedekné, aki 1880-ban született. 15 gyermek édesanyja volt, akiket egészségesben felnevelt. Rá emlékezve szeretettel teszem közzé ezt a receptet.

Kis Zoltánné

2. KELETLEN PITE

Hozzávalók:

1 liter tej
2 tojás
40 dkg liszt
10 dkg cukor
csipetnyi só
2 evőkanál olvasztott zsír
1 evőkanál zsír a tepszi kenéséhez

A hozzávalókat összekeverjük, majd zsírozott, lisztezett tepsibe öntjük. Tetejét olvasztott zsírral meglocsoljuk. Forró sütőben aranybarnára sütjük. Nagy kockákra vágva, porcukorral gazdagon meghintve tálaljuk. Olcsó és gyorsan elkészíthető. Édesapám receptje alapján készült. Jó étvágyat kívánok hozzá.

Kőhidi Györgyné

3. KELETLEN PITE

Hozzávalók:

1 liter tej
6 evőkanál kristálycukor
1 csomag vaníliás cukor
1 teáskanál só
33 dkg finomliszt

A hozzávalókat csomómentesen összekeverjük, majd kizsírozott tepsibe öntjük. 1-1,5 óra alatt közepes lángon barnára sütjük. Miután kihűlt, kockákra vágva kínáljuk.

Bálint Mihályné

BOLDOGHÁZA LEGRÉGEBBI VALLÁSI EMLÉKE AZ ALAVANDER KERESZT

180 évvel ezelőtt, 1832. szeptember 14-én egy kőkereszt felszentelésére gyülekeztek az emberek a még csaknem teljesen néptelen boldogházi határban. Alavander Mihály ekkor állíttatta fel a szolnoki út melletti földjén Boldogháza első kőkeresztjét. A következőkben rövid áttekintés olvasható a kereszt történetéről, s egyben arra kérem a Kedves Olvasókat, akinek erre vonatkozó ismerete vagy emléke van, jelezze, hogy minél teljesebb képet kaphassunk épített örökségünk legkorábbi emlékéiről.

Út menti kereszt

A keresztény vallás legfontosabb szimbóluma a kereszt, Jézus Krisztus halál feletti győzelmének a jele. Az út menti kereszt állításának szokása a középkortól terjedt el Magyarországon. Általában a helyi tanácsok vagy módosabb magánszemélyek állíttatták hálából, Isten dicsőségére. Az útszéli kereszt az emberek hite szerint őrizte az úton járókat, óvta a falut, a szántóföldeket, a vetést, távol tartotta a gonoszt, és gyógyító hatásában is hittek. A kereszt tisztelete általános volt a magyar nép körében, az arra járó férfiak megemelték kalapjukat, a nők pedig keresztet vetettek előtte.

A katolikus jászok körében különösen nagy tisztelete volt a szent szobroknak, keresztnek. A 18-19. században már minden jászági településen állítottak keresztet a határba, az utak mellé, de sok helyen Szentháromság szobrokat, és Szent Vendel szobrokat is emeltek. A boldogházi határban egykor nyolc kőkereszt állt, ami jól kifejezi a fokozatosan benépesülő tanyavilág lakóinak vallásos érzületét. A keresztet közül a Csikosban emelt *Dalmadiak keresztje*, más néven *Oláh kereszt* sajnos ma már nem látható, az ármentesítési, gátépítési munkálatok során megsemmisült. Hat kereszt azonban szépen felújítva emlékeztet az ősökre, egyben kifejezi az utódok tisztét. Ezek a *Konkoly kereszt* (1896), a *Tápiói kereszt* (1898), *Alsóboldogházi kereszt* (1905), *Temetői (Oláh) kereszt* (1915), a templom melletti *Túróczi kereszt* (1930) és a *Baranyi kereszt* (1931). S a községtől keletre, a szolnoki útról letérve a fákkal, bokrokkal benőtt kisebb dombszerű emelkedőn egy különleges talapzat őrzi Boldogháza legrégebbi keresztjének, az *Alavander keresztnek* az emlékét.

Az Alavander kereszt

Alavander Mihály 1766-ban született Jászberényben. Jó-

módú, köztisztelőben álló jászberényi polgár volt. 1789-től 1792-ig városi tanácsnok volt, és többször betöltötte a főbírói tisztet is. Különösen szívén viselte a szegények, elhagyottak sorsát, hosszú éveken át ellátta a jászberényi ispotály (szegénygondozó) gondnoki tisztét, és főbíróként is segítette a szegények ellátását, gondozását.

1831-ben kolerajárvány (korabeli nevén: epemirigy) pusztított Magyarországon, melynek Jászberényben is igen sok áldozata volt. Alavander Mihály ekkor állíttatta fel a *Szentháromság szobrot*, amely ma is áll a Nagytemplom közelében. A szép kivitelű, hat mellékalakot ábrázoló szobor márványtábláján a következő felirat olvasható: „A teljes Szent Háromság egy Isten imádságában buzgólkodó szabad jászberényi népnek lelki épületére állíttatta az epemirigy alatt Alavander Mihály tanácsbeli. 1831. Esztendőben.”

A szobor felállítása Alavander Mihály mély vallásosságát bizonyítja, emellett pedig azt is, hogy bizonyára jelentős anyagiakkal rendelkezett. Boldogházán voltak földjei, s a következő évben, 1832-ben a szolnoki út melletti birtokán keresztet állíttatott. Az egi Egyházmegyei Közlönyben ol-

vashatjuk:

„Ugyanazon Alavander Mihály, ki a sz. Háromság szobrát állíttatta fel, 1832. évben ismét egy kőkeresztet is csináltatott a szolnoki út mellett saját földjén, mely szeptember 14-kén benedikáltatott (felszenteltetett) számtalanok jelenlétében. Az alapító saját és örökösei nevében kötelezte magát valamint a sz. Háromság szobra, úgy ezen keresztnek is fönntartására.”

A kőkereszt talapzata golgota típusú, ami azt jelenti, hogy a Jeru-

Az Alavander kereszt 2001-ben

Fotó: Kispálné Baranyi Aranka

zsálem hegyét jelképező erős talapzatból közvetlenül emelkedik ki az egyenes keresztoszár, rajta a korpusz, alatta pedig a felirat. A kereszt szárán lévő vésett bemélyedésből ítélve hosszabb szöveg lehetett a felirat, sajnos azonban ma már nem ismeretes, mit tartalmazott. A keresztet 1832. szeptember 14-én a *Szent Kereszt felmagasztalásának napján* szentelték fel. (Az ünnep egészen a 335. év szeptember 13-ára nyúlik vissza, amikor Jeruzsálemben felszentelték a bazilikát, melyet Nagy Konstantin császár emeltetett Krisztus sírja fölé. Másnap, szeptember 14-én ünnepélyesen felmutatták a Szent Kereszt ereklyéjét.)

Amikor Alavander Mihály a keresztet felállíttatta, még csupán néhány állandó lakóház állt a boldogházi határban. Így a kereszt valóban fontos útmutató volt a később ide költözők számára is. Bizonyára sokan megálltak előtte, imád-

A Szentháromság szobor
Jászberényben

**B. Baranyi Antal, háttérben a kereszttel
2001-ben**

Fotó: Kispálné Baranyi Aranka

koztak, virágot vittek, hiszen sokáig ez volt az egyetlen vallási hely Boldogházán. Alavander Mihály tevékeny élete 1843-ban ért véget, sírja a jászberényi Fehértói temetőben található.

A kereszt felújítása

A kereszt közelében lévő földterület a későbbiek során többször is gazdát cserélt, és a múlt században a *Túróczi család* birtokába került. *Túróczi Menyhért, Túróczi Antal és Túróczi László*

jelentős földterülettel rendelkezett ezen a környéken. A *Túróczi család* tagjai nagyon fontosnak tartották a földjükön álló keresztet, gondosan rendben tartották a környékét, s gyakran vittek oda virágot. Az idők folyamán azonban egyre jobban megromlódott, s csaknem száz év elteltével szükségessé vált a felújítása. *Túróczi Antal* és felesége *Tóth Terézia* a saját költségén felújította a keresztet. A korábbi felirat helyére egy kisebb méretű tábla került, melyre a következő feliratot vészték:

ÚJÍTTATTA
Túróczi Antal
ÉS NEJE
Tóth Terézia
1926.

A feliratot tartalmazó tábla ma is megtalálható, *Túróczi Antal* unokája *Muhari Károlyné Túróczi Izabella* őrzi. Büszke az ősekre, mélyen vallásos nagyszüleire, akik néhány év múlva az újonnan épült boldogházi templom mellé is keresztet állíttattak. Az 1930-ban felszentelt keresztet később a szülei, *Túróczi László* és felesége újíttatta fel.

A *Turóczi család* tagjai a tsz. szervezés nyomán beköltöztek a faluba, s amikor a nagyszülők és a szülők is meghaltak, a kereszt még sokáig őrizte emléküket a határban. 2008-ban azonban teljesen összeomlott, erős talapzata a régi helyén, a kereszt darabjai pedig a

A kereszt 2004-ben

Fotó: Kispálné Baranyi Aranka

Plébánia udvarán találhatók.

A csaknem kétszáz éves Alavander kereszt fontos üzenetet hordoz számunkra. Rohanó, gyorsan változó világunkban talán még nagyobb szükség van az útmutatásra, a biztos tájékozási pontokra. Bízunk abban, hogy közös összefogással sikerül megmenteni közösségünk első vallási emlékeit a végleges pusztulástól.

Papp Izabella

A Túróczi kereszt felszentelése 1930-ban.

A fotót Baranyi János kölcsönözte

KÖZSÉGI SPORTÉLET

Jászboldogházi SE hírei

A nyári szünetet követően augusztus közepén újra elkezdődött megyénkben is a labdarúgó bajnokság. Csapatunk az elmúlt évekhez hasonlóan most is a Megyei II. osztályban szerepel. Felnőtt csapatunk mellett ezúttal (U-19) és U-16-os csapatot versenyeztetünk. A felkészülés július elején kezdődött a csapatoknak, felnőtt együttesünk közös és egyben nem hagyományos edzőtáborral hangolt a szezonra, ezúttal nem Bogács, hanem Balatonboglár volt a helyszín.

A felnőtt keretben a következő változások történtek: érkezett: László Zsolt (csapatunk korábbi játékosa volt már 2004-2008), Bojtos Norbert (Jászfényszaruról), Menyhárt Bence (az ifjúsági csapatból került fel); távozott: Litkei barna (Jászberény), Urbán Ferenc (Farmos).

Az utánpótlásban is történtek személyi változások. Az U-16-os csapat edzője Túróczi Béla lett, Bodor Máté helyett. Sajnos a tehetősebb klubok elcsábítják legjobbjainkat, ami egyben öröm is, mert ez bizonyítja, hogy egy ilyen kis településen is lehet fejlődni, sikereket elérni kitartó, áldozatos munkával. Almási Ferenc, egyesületünk 15 éves labdarúgóját nyáron átigazolta a Szolnoki MÁV. Sok sikert kívánunk korábbi kapusunknak! Sajnos ezzel még nem ért véget az átigazolási szezon, mert Mizsei Lászlót az U-16-os és ifjúsági csapatunk védőjét a Jászárokszállási VSE igazolta át. Így a már eddig is jelen lévő komoly létszámproblémáinkra újabb gondok jöttek. Ezek a problémák kevésbé írhatók a játékosok kis létszámára, inkább a mentális tényezőkre vezethetők vissza. pl.: akaraterő hiánya, motiválatlanság, az összetartozás, bajtársiasság érzésének hiánya, a sport, labdarúgás igazi szeretetének hiánya, a társadalmi szinten jelen lévő elszívó hatások: internet, TV, csavargás, fiatalon kocsimba járás... - amik ellen folyamatosan óriási erővel küzd a vezetőség, reméljük erőfeszítésünk megtérül. Pedig most már a körülményekre, feltételekre sem lehet panasz. Sikertől felújítani a vendég öltözőt is a hazai mellé, pályázati úton minden igényt kielégítő felszereléseket tudunk vásárolni, a megye egyik legjobb minőségű pályája a miénk, plusz edzőpályánk is van (más települések centerpályájánál jobb állapotban van), a folyamatos parkosítás immár normális, kulturált környezetet biztosít a sportolni vágyók számára, épül a strand labdarúgópálya, tornaterem is van a téli időszakra, nyáron kiegészítő úszó edzéseket végezhetünk a strandon! De valahogy ez sem elég a mai világban, pedig véleményem szerint ezek az előbb említett tényezők nem elhanyagolható dolgok... Szegény Béla bácsi nem élhette meg a vendégöltöző felújítását, a klubszoba kialakítását, a WC-k kialakítását (amire már égető szükség volt), pedig megérdemelte volna, hogy lássa, amint újjászületik az épület, és igen Ő még tudna mesélni a mai fiataloknak, hogy milyen volt évekkel, évtizedekkel ezelőtt a fiatalok labdarúgás iránt érzett szeretete...

Így a nyáron új oldal felé voltunk kénytelenek nyitni és szétnéztünk a környező településeken, vajon akad-e focizni szerető fiatal, hogy orvosoljuk létszám hiányosságainkat. Szerencsére akadt, így igazolt hozzánk: Kaló Zoltán, Kalmár Zoltán, Zachar András, Kálmán István, Papp Sándor Újszászról, Jancsó Tamás Jánoshidáról, Gulyás Csaba Jászapátiról.

A lassú fejlődés ellenére óriási jellembeli változások kellenek, hogy kilábaljunk ebből az óriási mentális hullámvölgyből. De ezért dolgozunk, ezért vagyunk itt, akik tenni akarunk Jászboldogháza labdarúgócsapatáért.

Felnőtt csapatunk eredményei:

Magyar Kupa 1. forduló

Jászboldogháza-Szászberek 1-1 (1-0)
tizenegyesekkel: 3-5
továbbjutott: Szászberek
Góllövő: Gömöri Bálint
a büntetőket belőtte: Gömöri Bálint, László Zsolt, Nagy Mihály
a büntetőket kihagyta: Kisnémet Ferenc, Bojtos Norbert

Megyei II. osztályú bajnokság:

1. forduló: Jászboldogháza-Rákócziifalva 2-4
gólszerzők: Kisnémet Ferenc, (0-2)
László Zsolt (11-esből)
2. forduló: Tiszajenő-Jászboldogháza 4-4 (1-1)
gólszerzők: Pilisy Gergely, Garamvölgyi Márton, Gömöri Bálint 2 (az első 11-esből)
3. forduló: Jászboldogháza-Tiszaföldvár 0-1 (0-0)
4. forduló: Tiszapüspöki-Jászboldogháza 5-2 (2-0)
gólszerzők: Pilisy Gergely, Eszes János
5. forduló: Jászboldogháza-Cibakháza 0-0
6. forduló: Zagyvarékas-Jászboldogháza 1-2 (0-0)
gólszerző: Esze János 2
7. forduló: Jászboldogháza-Jászládány 2-0 (0-0)
gólszerzők: Bojtos Norbert, Eszes János
8. forduló: Kunhegyes-Jászboldogháza 7-1 (1-0)
gólszerző: Kisnémet Ferenc
Csapatunk jelenleg a középmezőnyben foglal helyet!

És végül, de nem utolsó sorban ezúttal szeretnénk megköszönni a Darók és Társa Kft-nek, Pap Béla pályázatírónak, Szűcs Lajos polgármester úrnak, Dr. Halászi György ügyvédnek, Gömöri Bálintnak és Vámosi Zsannettnek –az egyesület gondnokainak- az építő munkásoknak és mindazoknak, akik hozzájárultak, hogy elkészülhetett a vendég öltöző felújítása!

HAJRÁ BOLDOGHÁZA!

Tisztelettel:

*Bodor Máté
a Jászboldogházi Sportegyesület elnöke*

MEGHÍVÓ

SPORTBÁL

**Jászboldogháza | Tornacsarnok
2012. november 17.**

19:00_Megnyitó

19:15_Általános iskolások műsora

_Árvalányhaj néptáncscsoport műsora

20:00_Vacsora (aperitif, sertés- és birkapörkölt)

Zene:

LESZ VIGASZ ZENEKAR

22:00:

HIP HOP BOYZ

Éjfélkor tombolahúzás!

01:00: Elvis Presley Show

**Kérjük támogassa Ön is felajánlásával és tombolatárggyal
az egyesületet és így a felnövekvő sportos generációt!**

Jegyek vásárolhatók:

Takarékszövetkezet | Balázs Bolt | Virágüzlet

Felnőtt: 3500 Ft, 14 éves korig: 1500 Ft

info: Bodor Máté 70/397-89-67 | www.jaszboldoghaza.hu

Madárvédelem ősszel, télen

A madarak számára az őszi és a téli költést követő nyugalmi időszak. Számos madarunk elvonul, más fajok viszont itthon maradnak, vagy hozzánk érkeznek telelni. Ilyenkor a legfontosabb feladatunk a hó és tartós hideg megérkezésével az etetés megkezdése, és az egész éves itatás folytatása. Ekkor érdemes kitakarítani és felújítani a régi, illetve kihelyezni az új odúkat. A természetes és mesterséges odúk nem csak a költési időszakban fontosak a madarak életében, ősszel és télen sok faj éjszakázásra használja ezeket.

Madáritató

Ennek legfontosabb oka, hogy az itatókhoz mindig több madár jár, mint ahány a közelben költ. Különösen a nyári kánikulában gyakori jelenség, hogy akár kilométernyi távolságról is érkeznek madarak a vízzel állandóan feltöltött itatóhoz. Amennyiben egész évben itatunk, a madarak állandó vendégeink lesznek, így nagyobb az esélye annak is, hogy a többi madárvédelmi eszközt is igénybe veszik.

Csak egyszerűen! Az itató az egyik legkönnyebben alkalmazható madárbarát kertészeti módszer. Kis túlzással kijelenthető, hogy szinte bármely vízmegtartó képességgel rendelkező tárgy alkalmas madáritatónak. A legjobb a kerek vagy szögletes, 40-50 cm átmérőjű (lehet ennél nagyobb is), 5-10 cm mély műanyag virágálatét.

Az itatókat lehetőleg egyszerűen a földre, de elhelyezhetjük a párkányon, illetve erkélyen, tornácra kisasztalra, fatuskóra is. Az így megemelt itatókon a madarak nagyobb biztonságban vannak a macskáktól, és mi is jobban meg tudjuk figyelni őket.

Téli madáretetés

Köztudott, hogy télen nem minden madarunk vonul melegebb tájakra, számos faj itthon marad. Az már kevésbé közzismert, hogy a tőlünk északabbra fekvő, mostohább téli klímájú területek madarai számára Magyarország jelenti a telelő-területet. Hazánk környezetállapota ma még lehetővé teszi, hogy a ház körül gyakori madarak emberi segítség nélkül is átvészeljék a telet. Az etetés viszont nagy könnyebbséget és biztonságot jelent a környék madarainak, különösen az itatással és a mesterséges odúkkal együtt, de csak akkor, ha az etetést folyamatosan, egész télen végezzük. A téli madáretetés a legtöbb fajra érintő, akár hat hónapon át tartó, éppen ezért az egyik legösszetettebb madárvédelmi tevékenység. A felhasználható eleségek és a felkínálás módjának sokfélesége, az etetőre látogató madarak változatos viselkedése, életmódja és biológiai igénye, a madáretetéshez kapcsolható szabadidő eltöltési, pedagógiai alkalmazási és turizmusfejlesztési lehetőségek miatt a kapcsolódó ismeretek részletes áttekintése nem lehetséges egyetlen oldalon.

Mikor etessünk? Az etetési időszak dandárja Magyarországon az első fagyok beköszöntétől (általában november elejétől) ezek tartós megszűnéséig (akár április közepéig) tart. Azonban az sem okoz gondot, ha a madáretetést – különösen ha új helyen szeretnénk elindítani ezt – már az őszi beköszöntével, szeptember elején elkezdjük. Ilyen korai kezdésnél elég néhány marék magot kiszórunk, illetve az ágakra

egy-két almát felszórunk, ami a településen áthaladó, vonulóban lévő madarak zsírtartalék felhalmozását is segítheti ott, ahol hiányoznak a magas cukortartalmú bogyókat tartalmazó bodzások.

Miért fontos az etetés folyamatossága? A madarak gyorsan megszokják és számítanak az etetőhelyek táplálékkínálatára, évről-évre akár messziről is visszatérnek a stabil etetők közelébe telelni, ezért ha váratlanul abbahagyjuk az eleség pótlását, rengeteg madarat hozhatunk nehéz helyzetbe. Az etetőre járó kistestű, gyakran alig 4,5 - 10 gramm (!) körüli testtömegű madarak számára -10 Celsius alatti hőmérsékleten a túlélés gyakran arról szól, tartalékaik csak arra elegendőek, hogy át tudják vészelni a fagyos éjszakát. Ha másnap nem tudnak eleget táplálkozni az alig 5-6 órányi nappali periódusban, például azért, mert nem töltöttük fel az etetőt, könnyen elpusztulhatnak a következő hideg éjszakán.

Mivel etessünk? A téli etetők alkalmazható madáreleségek három nagy csoportba sorolhatók, és ezek mindegyikét egyszerűen kell alkalmazni: Olajos magvak A legfontosabb téli madáreleség a nem sózott, nem piritott, magas olajtartalmú fekete (ipari) napraforgó. A szotyiba érdemes apró szemű magvakat: kölest, muhart stb. keverni, a legegyszerűbb, ha az állatkereskedésekben, barkácsruház-láncokban kapható pinty és hullámos papagáj magkeveréket vásárolunk.

Állati zsiradék Az olajos magvakhoz hasonlóan fontos téli etetőanyag az állati zsiradék: a nem sós vagy kifőzött szalonna, a faggyú, illetve a ma már szinte bármely élelmiszerbolt állateledel kínálatában szereplő cinkegolyó. Legalább ilyen jó, ha lágysajt is kiteszünk valamilyen vízszintes felületre, akár az etető sík tetejére, mert ezt is nagyon szeretik a madarak, különösen a vörösbegyek.

Alma Az olajos magvak és az állati zsiradék mellett gyümölcscsel, elsősorban a legolcsóbb almával is etessünk. Ezeket lehetőleg szűrjük fel bokrok és fák ágcsomjaira, de néhány szemet a talajra is tehetünk, így a madarak hóeséskor és azt követően is hozzáférhetnek, míg a földre szórt élelem mindaddig elérhetetlen számukra, amíg el nem takarítjuk a havat. Az almát gyakorlatilag minden lágylevő, tehát rovarokat (is) fogyasztó madár kedveli, így nagy segítséget nyújthat szokatlan módon áttelelő madaraknak, például a barátposztának. Adható a madaraknak ezen kívül főtt rizs, főtt tészta, levesben főtt zöldségek, ezeket elsősorban a rigók és rovar-evők fogyasztják.

Kenyeret, morzsát énekesmadaraknak soha! Soha ne adjunk az énekes-

madaraknak kenyeret, kenyérmorzsát, mert ezek erjedésnek indulva gyomor- és bélgyulladást, akár a madarak pusztulását okozhatják.

A megfelelő etetők, itatók, odúk kihelyezéséről a Magyar Madártani Egyesület honlapjáról bővebben olvashat. Esetleg ha kedvet kap így „segíteni” a madarakat bátran látogasson el az oldalra, lehet h Őn is Madárbarát kert büszke tulajdonosa lesz nemsokára!

Forrás: MME
Szendrei Péter

Ön is tehet érte! – Fogyasszunk ökosan!

Biztosan Ön is tapasztalta az éghajlatváltozás hatásait! Tudta, hogy az őszi levelek, és a szemét égetésével káros anyagok jutnak a levegőbe, mellyel légzőszervi megbetegedéseket okozhatunk? Ezen túlmenően, az égő avar füstje bekerül a légkörbe, és üvegházhatást eredményez. Vagyis az égetéssel mi is hozzájárulunk Földünk felmelegedéséhez, a viharok pusztításához. Tűzgyújtás helyett szállítsassuk el a levelet, aprítsuk fel fűnyíróval, és használjuk talajtakarónak, vagy komposztáljuk!

Építsünk a kertben komposztálót, és nemsokára értékes tápanyagban gazdag földet vehetünk ki belőle! Mi a komposztálható hulladék? Főként növényi részek, például a zöldség- és gyümölcs héjak, a vágott fű, a gyomnövények, a lomb- és gallyhulladék.

Már az otthonunkban érdemes a hulladékokat külön gyűjteni. A komposztálható anyagok, a papír, az üveg és a műanyag mind más edénybe kerüljenek. Így könnyebben vihetjük őket a szelektív hulladékgyűjtő helyekre!

A veszélyes hulladékok olyan anyagok, melyek az egészségre vagy az életre károsító hatással lehetnek. Használt sütőolaj, motorolaj, világítótest hulladék, gyógyszer, elem: ha kiöntjük, eldobjuk, vagy szemétbe rakjuk őket, károsítják környezetünket! Gyűjtsük őket külön!

Jótanácsok

Ne égessünk, komposztáljunk!

Használjuk a szelektív hulladékgyűjtőket!

Az elhasznált sütőolajat, elemet, akkumulátort és egyéb veszélyes hulladékot ne dobjuk a szemétbe!

Vásároljuk a legkevesebb csomagoló anyagot tartalmazó árut, keressük a környezetbarát csomagolást! Használjunk visszaváltható csomagolását (üveg, műanyag), illetve újrahasznosított anyagból készült termékeket!

Fogyasztói és Betegjogi Érdekvédelmi Szövetség
www.ökovidék.hu

Nemzeti Fejlesztési Ügynökség
www.ujszechenyiterv.gov.hu
 06 40 638 638

MAGYARORSZAG MEGÚJUL

A projekt az Európai Unió támogatásával, az Európai Regionális Fejlesztési Alap társfinanszírozásával valósul meg.

13. old. **Úszótanfolyam az újszászi ovisoknak****A Tápiói búcsún**

5. old.

10. old.

Őszi bál**A Tápiói búcsún**

5. old.

10. old.

Őszi bál**Őszi bál**

10. old.

Újszülöttek

Mihályi Ágnes Borbála
(Kerekes Edit-Mihályi Péter)

Búcsúzzunk

Szabó Jánosné (Bajnok u. 8.) (1939-2012)

Boldogházi HÍREK

Felelős szerkesztő:

Konkoly Béláné

Szerkesztők:

Koczáné dr. Fehérvári Mária

Papp Izabella

Zrupkó Ferencné

Tervezőszerkesztő

Gerhát Károly

Felelős kiadó:

Községi Önkormányzat

Készült:

Polgármesteri Hivatal

Jászboldogháza